

Bạch Nguyệt Quang Của Tra Công Không Chịu Diễn Theo Kịch Bản

Contents

Bạch Nguyệt Quang Của Tra Công Không Chịu Diễn Theo Kịch Bản	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	21
14. Chương 14	23
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	29
19. Chương 19	30

Bạch Nguyệt Quang Của Tra Công Không Chịu Diễn Theo Kịch Bản

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, đoản văn, tình địch biến tình nhânBiên tập : Người buôn hoaCP:Bạch nguyệt quang công x Ngốc bạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-nguyet-quang-cua-tra-cong-khong-chiu-dien-theo-kich-ban>

1. Chương 1

Một đêm tĩnh lặng, Tra Công vẫn chưa về nhà.

Tiểu Đáng Thương Thụ lướt INS của Tra Công hòng thị gian, sau đó phát hiện Tra Công up lên một bức ảnh tự chụp, trong ảnh hắn ngồi uống rượu một mình trên tay cầm một chiếc nhẫn.

Tiểu Đáng Thương Thụ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chiếc nhẫn này, nhẫn đã hơi cũ, kiểu dáng cũng cũ đến không nỡ nhìn. Cậu biết chiếc nhẫn này, là món quà Tra Công năm 19 tuổi đã chuẩn bị để tặng sinh nhật Bạch Nguyệt Quang.

Tra Công lúc đó cũng rất tra, Bạch Nguyệt Quang vừa đồng ý yêu đương với hắn, sau đó Tra Công lại cùng bạn trai cũ dây dưa không rõ, đêm trước ngày sinh nhật liền bị Bạch Nguyệt Quang bắt gặp, ông trời cũng rất biết đùa giỡn người khác, Bạch Nguyệt Quang cực kỳ tức giận, vốn là một kẻ không chịu được mấy chuyện chướng mắt, sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó, anh ta liền hung hăng tấn Tra Công một trận, sau đó đá hắn.

Tiểu Đáng Thương Thụ không biết Tra Công có phải thật lòng yêu Bạch Nguyệt Quang hay không, nếu nói có thì vì sao đã thích người ta rồi mà vẫn muốn dây dưa không rõ với bạn trai cũ, nhưng nếu nói không thì sao đã qua bao nhiêu năm mà vẫn mãi không quên, hằng năm cứ đến đêm trước ngày sinh nhật Bạch Nguyệt Quang hắn sẽ một mình đi mượn rượu giải sầu, thoạt nhìn rất thảm.

Lúc Tra Công uống say đã từng nói, chiếc nhẫn này lúc đấy hắn đã tự mình tìm xưởng trang sức đặt làm, sau khi làm ra một đồng sản phẩm lỗi, thì cuối cùng mới tạo thành một chiếc hoàn chỉnh.

Tra Công nói, chiếc nhẫn này cuối cùng vẫn không tặng đi được.

Tra Công vừa nói vừa khóc, Tiểu Đáng Thương Thụ từng nghĩ, hắn thật sự rất đáng thương, sau đó ngẫm lại mới thấy hình như mình còn đáng thương hơn Tra Công.

Tiểu Đáng Thương Thụ là học đệ của Tra Công, sau khi thích phải Tra Công thì cố gắng theo đuổi hắn, rốt cục Tra Công cũng đồng ý, lúc ấy Tiểu Đáng Thương Thụ cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới.

Có gì hạnh phúc hơn so với việc người mình thích cũng thích mình chứ?

Sau này cậu mới phát hiện, cứ như vậy mà bản thân từng bước lún sâu vào hố đen, Tra Công vốn chẳng thích cậu, người mà Tra Công vẫn quyến luyến không quên là Bạch Nguyệt Quang của hắn.

Tiểu Đáng Thương Thụ càng nghĩ càng tức, sau đó liền ra khỏi nhà, chỉ cần nghĩ đến sau khi Tra Công hoài niệm Bạch Nguyệt Quang về nhà, mà mình còn phải chăm sóc cái tên cặn bã say không biết trời đất kia liền tức giận không ngừng.

Tiểu Đáng Thương cũng biết tức giận được không!

Tiểu Đáng Thương Thụ suy nghĩ một hồi, liền quyết định đến quán rượu của bạn, ít nhất còn an toàn.

Rượu là thứ giải sầu tốt nhất, Tiểu Đáng Thương Thụ tự hỏi vì sao chỉ có thể giải sầu bằng rượu Đỗ Khang, sau đó nuốt xuống một bụng rượu, hai mắt bắt đầu nổi đom đóm, rốt cục không còn tâm trạng nào mắng Tra Công và Bạch Nguyệt Quang nữa.

Tiểu Đáng Thương Thụ hai mắt mờ mèm, đột nhiên nhìn thấy người ngồi ở một góc của quán bar.

Cậu liếc một cái liền nhận ra, đó là Bạch Nguyệt Quang của Tra Công chứ ai!

Tra Công từng cho cậu xem qua kỷ yếu cấp 3, trên trang ảnh của Bạch Nguyệt Quang là một nam sinh đang ôm quả bóng rổ trên tay. Nam sinh có dáng người cao gầy, tóc cắt sát da đầu, một bộ dáng rất khỏe mạnh, nụ cười trên môi có phần lưu manh, khoe mắt điểm một nốt ruồi nhỏ, mang theo ba phần phong lưu và kiêu ngạo. Tiểu Đáng Thương Thụ nhìn ảnh chụp thâm nghĩ, nếu đổi lại mình là Tra Công thì qua bao nhiêu năm mình cũng sẽ nhớ mãi không quên người này.

Rượu vào gan liền lớn hăn, Tiểu Đáng Thương Thụ đứng dậy đi về phía Bạch Nguyệt Quang.

2. Chương 2

Tiểu Đáng Thương Thụ xông lên hơi dùng lực đẩy người Bạch Nguyệt Quang, đẩy xong mới bắt đầu thấy sợ.

Cậu vốn chỉ là một tên trói gà không chặt, suốt ngày chỉ biết bán mặt cho máy tính bán mông cho ghế, vùi đầu với mấy cái bản thiết kế, muốn đánh ghen thì căn bản là đánh không lại Bạch Nguyệt Quang người ta.

Sau đó Tiểu Đáng Thương Thụ chợt nhận ra, Bạch Nguyệt Quang còn cao hơn Tra Công mấy centimet. Giờ đang vào hè, Bạch Nguyệt Quang chỉ mặc một chiếc áo sơ mi in hoa, cơ bắp ẩn hiện dưới lớp áo mỏng.

Tiểu Đáng Thương Thụ chợt nhớ tới tấm ảnh kia, nếu ở trường cấp 3 của cậu lúc đó thì anh ta giống hệt mấy tên cầm đầu băng đảng trong trường, chỉ cầm một cây gậy cũng có thể đánh người ta tới đầu rơi máu chảy.

Chân Tiểu Đáng Thương Thụ bắt đầu hơi nhũn, trước đó cậu vẫn cho rằng lúc Bạch Nguyệt Quang đánh Tra Công thì cùng lắm chỉ cho hắn vài bạt tai, mà bây giờ nhìn lại thì có lẽ không chỉ là vài bạt tay thôi đâu.

Lá gan của Tiểu Đáng Thương Thụ bỗng dưng co rút, so với bình thường hình như còn rút lại nhỏ hơn, Tiểu Đáng Thương Thụ nói:

“Xin lỗi”

Bạch Nguyệt Quang nhìn cậu nhóc xinh đẹp trước mặt đang xin lỗi mình, nở một nụ cười chết người.

“Không sao, có cần tôi nhường đường cho cậu không?”

Nói xong hơi hơi nghiêng người tránh ra.

Tiểu Đáng Thương Thụ tiếp tục xin lỗi.

“Lúc đầu tôi không có định đánh anh đâu.”

Bạch Nguyệt Quang đến giờ mới hiểu được, hơi híp mắt hỏi.

“Cậu muốn đánh tôi à?”

Tiểu Đáng Thương Thụ run rẩy đáp: “Hiện tại tôi không dám nữa.”

Vừa nãy là muốn đánh người nha, Bạch Nguyệt Quang cảm thấy cậu nhóc này rất thú vị, khóe miệng không khỏi nhếch lên, đùa giỡn nói.

“Vậy vì sao bây giờ không muốn đánh tôi nữa? Vì tôi rất đẹp trai sao?”

Sau đó tỏ vẻ lưu manh nhướng mày với cậu nhóc.

Vốn đã uống khá nhiều rượu, Tiểu Đáng Thương Thụ mơ màng thành thật trả lời.

“Bởi vì... bởi vì tôi đánh không lại.”

Bạch Nguyệt Quang bị Tiểu Đáng Thương Thụ chọc cười không ngừng, mấy người bạn cùng uống của anh cũng không khỏi nín cười, cậu nhóc này đúng là rất thành thật.

Bạch Nguyệt Quang cố nhớ xem mình đã làm gì chọc ghẹo đến một cậu nhóc đáng yêu như thế, sau đó mới nhớ hình như khuôn mặt của Tiểu Đáng Thương Thụ có hơi quen mắt, nào liền tự động hiện lên khuôn mặt của tên mối tình đầu cận bã kia.

Bạch Nguyệt Quang nghĩ nghĩ, hình như đúng rồi, đây là bạn trai hiện tại của tên mối tình đầu cận bã, lúc đó anh tỏ vẻ còn thương cảm cho cậu nhóc kia, bị một tên thối nát như hắn lừa.

Bạch Nguyệt Quang cười hỏi: “Sao cậu lại muốn đánh tôi?”

Tiểu Đáng Thương Thụ mơ màng nói: “Bởi vì anh cướp bạn trai của tôi.”

Sau đó liền mạnh mẽ cầm ly rượu lên uống một hơi.

Bạch Nguyệt Quang cẩn thận suy nghĩ, cậu nhóc này muốn tới trả thù, nói không chừng còn chuẩn bị đánh một trận. Liếc nhìn dáng người của cậu nhóc trước mặt, anh liền cảm thấy buồn cười.

Hôm nay vốn là mời bạn bè đi uống rượu mừng sinh nhật, ăn cơm xong mới đến quán bar uống rượu, sau đó là bị cậu nhóc tìm đến đây.

Bạch Nguyệt Quang suy nghĩ một hồi, một cậu nhóc đáng yêu như vậy, một thân một mình say rượu có vẻ không an toàn, liền hỏi.

“Cậu có muốn ăn sinh nhật cùng tôi không?”

Tiểu Đáng Thương Thụ gật đầu: “Tôi muốn uống rượu.”

Bạch Nguyệt Quang dễ dàng ấn vai của Tiểu Đáng Thương Thụ, khiến người ngồi xuống ghế, anh nghĩ thầm, dù sao thì rượu của mình cũng đã uống xong, giờ an ủi bạn trai của mối tình đầu cận kề chắc cũng không sao.

Tiểu Đáng Thương Thụ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh uống rượu, Bạch Nguyệt Quang an vị ngồi cạnh cậu nhóc cùng bạn bè câu được câu không nói chuyện phiếm, cảnh tượng vậy mà vô cùng hài hòa.

Đến khi bọn họ định chuyển chỗ đến KTV tiếp tục ca hát, chờ đồng hồ điểm mười hai giờ để chúc mừng, thì Tiểu Đáng Thương Thụ đã hoàn toàn say khướt, hai mắt mơ màng.

Bạch Nguyệt Quang vỗ nhẹ lên mặt cậu nhóc.

“Này, cậu bạn nhỏ, có tự về nhà không thế.”

Tiểu Đáng Thương Thụ hai mắt vẫn mơ mơ màng màng, khóe mắt còn vương một ít nước mắt, thoát nhìn vô cùng đáng thương, rầm rì nói: “Không biết”

Sau đó có hỏi cái gì cậu cũng đều trả lời không biết.

Nhà ở đâu? Không biết.

Vẫn còn đi học sao? Không biết.

Trường học ở đâu? Không biết.

Xem ra không thể tự về nhà được rồi.

Bạch Nguyệt Quang cảm thấy bỏ rơi cậu nhóc đáng yêu này ở đây có hơi ác, vì thế quay qua nói với đám bạn của mình: “Các cậu đến KTV trước đi, tôi đưa cậu bạn nhỏ này về với bạn trai rồi sẽ qua đó sau.”

Bạn bè của Bạch Nguyệt Quang vốn đã biết rõ tính hướng của anh, bọn họ vừa cười vừa nháy mắt.

Bạch Nguyệt Quang cười mắng: “Dẹp mẹ cậu đi, người như tôi mà cần phải làm kẻ thứ ba sao?”

Nói xong đập người đứng gần một phát.

Một đám người liền vui vẻ đi KTV, để lại Tiểu Đáng Thương Thụ cùng Bạch Nguyệt Quang ở lại quán bar.

Bạch Nguyệt Quang nhìn Tiểu Đáng Thương Thụ nghĩ, không thì gọi cho bạn trai cậu ta vậy, sau đó liền lấy điện thoại chuẩn bị gọi cho mối tình đầu cận kề kia.

3. Chương 3

Bạch Nguyệt Quang cầm điện thoại tìm số của mối tình đầu, quán bar rất ồn, anh chuẩn bị đứng dậy ra cửa gọi điện thoại, kêu hân đến đón bạn trai của mình.

Vừa mới đi đến cửa quán bar, quay đầu lại định nhìn tình hình cậu nhóc kia một chút, lại phát hiện một gã đàn ông trung niên đang đến gần đó, tay gã còn nắm lấy tay của cậu nhóc mà sờ soạng, cậu nhóc cố gắng rút tay về, gã đàn ông ngược lại còn siết chặt hơn.

Bạch Nguyệt Quang cảm thấy trong lòng như có một ngọn lửa nổi lên, vội vàng đi tới dùng lực mạnh kéo gã đàn ông ra, nói với hắn.

“Không thấy cậu ta rõ ràng không muốn à?”

Gã đàn ông trung niên nhìn Bạch Nguyệt Quang. “Mày là bạn trai của nó sao?”

Bạch Nguyệt Quang biết rằng loại chuyện lời kéo này ở quán bar rất bình thường, bản thân cũng không có lý do gì để đánh người, nhưng trong lòng không nhịn được cảm thấy tức giận.

Bạch Nguyệt Quang nghĩ thầm, mình đúng là người tốt, không nỡ nhìn cậu bạn nhỏ bị người ta ăn hiếp. Anh khiêu khích liếc nhìn, mặt mở trả lời câu hỏi của gã.

“Ông có ý kiến gì à?”

Gã đàn ông khoát tay. “Không, là tôi không biết, tôi đi trước.”

Nói xong liền bước đi.

Bạch Nguyệt Quang nắm chặt tay cậu nhóc kéo ra ngoài, chuẩn bị tiếp tục gọi điện thoại, Tiểu Đáng Thương Thụ mơ màng, ngoan ngoãn theo sau Bạch Nguyệt Quang ra ngoài.

Đêm đã rất muộn, trời dần trở lạnh, đèn đường trên phố lấp lánh muôn sắc, Bạch Nguyệt Quang nhìn cậu nhóc đang nắm tay mình, bỗng dưng cảm thấy hơi mềm lòng.

Điện thoại vừa kêu ba tiếng, mối tình đầu cận bã đã nhận điện, Bạch Nguyệt Quang không muốn cậu nhóc nghi ngờ, liền dẫn cậu đến một góc yên tĩnh, đẩy cậu ngồi xuống ghế đá cùng mình, rồi mới nghe điện thoại.

Mối tình đầu cận bã nghe điện. “Anh Nam, là anh sao?”

Bạch Nguyệt Quang nói.

“Phải, là tôi.”

Anh còn chưa nói câu tiếp theo, đã bị tên cận bã kia cướp lời, Tra Công nói.

“Anh Nam, em thật sự rất thích anh, em vẫn luôn thích anh, chúng ta bắt đầu lại lần nữa có được không?”

Nói đến ngôn từ lẫn lộn.

Bạch Nguyệt Quang có hơi hoảng, năm đó lúc mối tình đầu theo đuổi mình, miệng hắn vẫn luôn một câu ‘anh Nam’ hai câu ‘anh Nam’

‘Anh Nam, đi đá bóng nhé.’

‘Anh Nam’, cẩn thận nhé hôm nay đừng trốn học, tiết tự học hôm nay bà Vương la sát sẽ đến điểm danh đó.’

‘Anh Nam, hình như em đã thích anh rồi.’

...

Bạch Nguyệt Quang nhíu mày, đây đã là chuyện của rất lâu về trước, đã qua nhiều năm như vậy, mỗi lần gặp phải mối tình đầu cũng không xảy ra mấy chuyện lúng túng như vậy, sau khi đánh hắn một trận thì chia tay, sau này vẫn trở thành bạn bè bình thường.

Cho dù lá gan của anh có lớn thì cũng không nghĩ đến mọi chuyện sẽ phát triển thành như vậy, vì không muốn bị nghi ngờ nên anh mới mở loa ngoài, bây giờ nhìn lại tình hình càng xấu hổ hơn nữa, thế mà anh lại bị Tiểu Đáng Thương nói trúng một câu “Anh cướp bạn trai của tôi.”

Cho nên, đời người vốn là một vở kịch, không biết khi nào một xô máu chó sẽ dội lên đầu bạn như vậy.

Bạch Nguyệt Quang nhìn Tiểu Đáng Thương Thụ mặt đầy nước mắt, mới kéo lại hồn về thực tế.

“Tôi gọi cho cậu chỉ muốn nói rằng bạn trai của cậu đang ở đây, cậu ấy uống say rồi, cậu có muốn đến đón hay không?”

Tra Công bên kia cũng đã uống say đến không biết trời đất, căn bản không hiểu Bạch Nguyệt Quang đang nói gì, tiếp tục rầm rì.

“Anh Nam, em thật sự rất thích anh. Chỉ luôn thích anh, em không thích cậu ta dù chỉ một chút. Anh Nam, anh hãy tha thứ cho em được không. Em sẽ lập tức chia tay với cậu ta. Lúc trước chiếc nhẫn định tặng cho anh em vẫn còn giữ, khi nào anh muốn em đều có thể tặng cho anh. Anh Nam, ngày mai là sinh nhật của anh đúng không?”

Đậu móa, hai người đều uống say.

Bạch Nguyệt Quang nói với Tra Công.

“Cậu cầm miệng cho tôi.”

Sau đó liền cúp điện thoại.

Bạch Nguyệt Quang thấy Tiểu Đáng Thương Thụ khóc đến vô cùng đau khổ, trong lòng thầm mắng một câu. ‘Đêm tên rác rưởi, qua nhiều năm như vậy tật xấu vẫn không chịu sửa đổi, luôn thích đùa giỡn người khác.’

Tiểu Đáng Thương Thụ cứ như vậy ngồi trên ghế đá, nước mắt không ngừng rơi, đáng thương đến không nỡ nhìn, Bạch Nguyệt Quang không nhìn được, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Đáng Thương Thụ.

“Ngoan, đừng khóc.”

Tiểu Đáng Thương Thụ liền thuận thế, vươn tay ôm lấy eo của Bạch Nguyệt Quang khóc lớn.

Bạch Nguyệt Quang do dự một hồi, mới chậm rãi vỗ vỗ lên lưng của Tiểu Đáng Thương Thụ, nhẹ nhàng an ủi cậu, nghĩ thầm, mẹ nó đây là chuyện máu chó gì không biết.

4. Chương 4

Bạch Nguyệt Quang cảm giác eo của mình bị Tiểu Đáng Thương Thụ dụi đến nóng lên, còn ướt sũng nước mắt, khóc đến vô cùng mê đắm.

Bạch Nguyệt Quang không thể trở mặt nhìn cậu bạn nhỏ khóc, cảm thấy lòng mình cũng không thoải mái, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lưng cậu.

Cuối cùng Tiểu Đáng Thương Thụ cũng khóc đủ rồi, hai tay vẫn còn bám lấy Bạch Nguyệt Quang, giương mắt tỏ vẻ vô tội nhìn anh, viền mắt hồng hồng, dưới ánh đèn đường chiếu rọi thoát nhìn càng thêm tội nghiệp.

Bạch Nguyệt Quang kéo tay cậu ra, cúi đầu dỗ dành.

“Hôm nay cậu có muốn về nhà không?”

Tiểu Đáng Thương Thụ không còn trả lời ‘Không biết’ nữa, hai mắt rưng rưng nói.

“Tôi không muốn nhìn thấy anh ta.”

Ngụ ý là không muốn về nhà, Bạch Nguyệt Quang nói.

“Vậy trước tiên cậu đi theo tôi được không?”

Sau đó suy nghĩ một hồi mới lựa lời nói tiếp.

“Tôi cùng hần ta có quen biết, nhưng tôi không phải người xấu, sẽ không làm hại cậu.”

Bạch Nguyệt Quang cũng không để ý lúc đó anh đã dễ dàng nhường người trước mắt không khác gì dễ dàng nhường trẻ con.

Tiểu Đáng Thương Thụ khi này khóc to, vừa khóc vừa nức nở, sau đó tội nghiệp nói.

“Anh là người tốt, vừa rồi anh đã giúp tôi.”

Bạch Nguyệt Quang vừa bực vừa buồn cười nghĩ thầm, bạn nhỏ này dễ bị lừa thật, lúc bị bán đi chắc còn giúp người ta đếm tiền,

Bạch Nguyệt Quang thấy điện thoại báo có vài cuộc gọi nhỡ, mấy cuộc là của tên cận bã, còn lại là của bạn bè, anh có thói quen để âm báo im lặng, thế nên không biết.

Bạch Nguyệt Quang nghĩ thầm, mấy người kia chắc chờ lâu rồi, bây giờ muốn cho người ta leo cây cũng không được, quay sang hỏi ý Tiểu Đáng Thương Thụ.

“Bây giờ cậu theo tôi đến KTV trước được không?”

Tiểu Đáng Thương Thụ ngoan ngoãn gật đầu.

“Được.”

Bạch Nguyệt Quang kéo Tiểu Đáng Thương Thụ đi bắt xe, đưa cậu đến KTV.

Vừa đẩy cửa đã thấy bạn bè đến đông đủ cả rồi, chào hỏi mọi người xong xuôi, cả phòng liền vang lên bài hát chúc mừng sinh nhật.

Bạch Nguyệt Quang nhìn đồng hồ trên tay, chuyện vừa rồi làm trễ nãi ít thời gian, hiện đã qua mười hai giờ rồi.

Liếc mắt nhìn bánh sinh nhật trên bàn, trong lòng anh cảm thấy không ổn.

Tiểu Đáng Thương Thụ đi tới chỗ náo nhiệt ngược lại tâm trạng tốt lên không ít, quay người hát thầm vào tai Bạch Nguyệt Quang.

‘Happy birthday to you.

Happy birthday to you.’

Tiểu Đáng Thương Thụ uống rượu, thanh âm dịu dàng hơi khàn lẫn theo một ít mùi rượu, giữa tiếng hát của nhóm người tách biệt thật rõ ràng. Hơi nóng phả vào tai Bạch Nguyệt Quang, khóe miệng anh vô thức nhếch lên.

Sau khi hát xong, Tiểu Đáng Thương Thụ kiễng chân ghé vào tai Bạch Nguyệt Quang, thì thầm.

“Cảm ơn anh. Sinh nhật vui vẻ.”

Bạn bè của Bạch Nguyệt Quang nhìn tư thế của hai người liền ám hiệu kéo tay nhau, bắt đầu ồn ào, người uống say khi nói chuyện cũng không cần suy nghĩ đúng sai.

“Đây cậu định cướp bạn trai người ta thật à?”

Bạch Nguyệt Quang trừng mắt, như có tật giật mình mà buông lỏng tay mình, cười mắng.

“Cậu nằm mơ đi, đừng nói lung tung.”

Sau đó anh đi về phía bàn, chuẩn bị cắt bánh kem.

Mọi người đều đã ăn bữa tối rồi, cho nên bánh kem cũng không có ai ăn quá hai miếng, đều dùng để chơi đùa, Bạch Nguyệt Quang hoàn toàn né không được, bị trét kem đầy mặt.

Chỉ có Tiểu Đáng Thương Thụ vẫn luôn ngoan ngoãn ngồi một góc ăn bánh kem, Bạch Nguyệt Quang nhìn cậu, cảm thấy rất buồn cười.

Bạch Nguyệt Quang chuẩn bị đi WC rửa mặt, liền thấy Tiểu Đáng Thương Thụ đặt bánh kem xuống bàn, cầm giấy ăn tiến lại gần, Tiểu Đáng Thương Thụ vốn còn say, nhỏ giọng nói.

“Để tôi giúp anh nhé?”

Bạch Nguyệt Quang như cười như không nhìn cậu.

“Cậu không say à?”

Tiểu Đấng Thương Thụ giữ chặt tay Bạch Nguyệt Quang.

“Tôi giúp anh lau.”

Bạch Nguyệt Quang mãi mới hiểu ra, Tiểu Đấng Thương Thụ vốn không quen ai trong phòng này, chỉ biết mỗi anh, tuy không phải quan hệ thân thiết gì nhưng cũng tính là hơi quen một chút, cho nên chỉ có thể mặc cậu đi theo.

Đến phòng vệ sinh, Bạch Nguyệt Quang lấy nước rửa mặt, mới phát hiện trên tóc cũng dính phải kem, Tiểu Đấng Thương Thụ cầm khăn giấy giúp anh lau từng chỗ, Bạch Nguyệt Quang tùy ý để cậu lau cho mình, cười hỏi.

“Có phải cậu thích tôi rồi hay không?”

5. Chương 5

Bạch Nguyệt Quang cảm giác động tác của Tiểu Đấng Thương Thụ trở nên cứng nhắc, sau đó cậu mới chậm rãi lau tiếp.

Bạch Nguyệt Quang nghĩ thầm, chắc mình cũng say rồi mới có thể hỏi ngớ ngẩn như thế, dùng khước mắt liếc nhìn mới phát hiện hai tai của Tiểu Đấng Thương Thụ thế mà lại hồng hồng, không biết là do uống say hay là do xấu hổ.

Bạch Nguyệt Quang cảm thấy cậu nhóc này thật sự quá đáng yêu.

Cuối cùng lau cũng xong, Bạch Nguyệt Quang có thể ra ngoài, sau đó anh nghe thấy Tiểu Đấng Thương Thụ nhỏ giọng nói.

“Anh.. Anh đừng nói lung tung.”

Bạch Nguyệt Quang nhìn bộ dạng tội nghiệp ấy liền cảm thấy buồn cười, nhướn mày với cậu, không biết sao đột nhiên lại có hơi tức giận, muốn hỏi một câu ‘Có phải cậu còn thích tên cặn bã kia hay không?’, xong lại cảm thấy hỏi như vậy không hay cho lắm, việc của người khác không nên quan tâm quá nhiều, người khác có cặn bã hay ti tiện thì cũng là người khác, anh liền nhịn xuống không hỏi.

Lúc quay lại có vẻ Tiểu Đấng Thương bị câu nói kia làm cho tỉnh hẳn, không dám kéo tay Bạch Nguyệt Quang nữa.

Vào phòng, Tiểu Đấng Thương Thụ lại bắt đầu sôi nổi... không luống cuống chút nào, còn lên hát mấy bài, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Bạch Nguyệt Quang hơi phục năng lực khôi phục của cậu, nếu là bạn trai của anh mà làm chuyện như vậy, anh còn không đánh đến khi tên đó thành chó mới là lạ!

Ầm ỉ một trận cũng qua hai giờ đêm rồi, một người lén lút hỏi Bạch Nguyệt Quang.

“Cậu ta thật sự buông tay rồi sao? Hiệu suất cao thế? Tình yêu nam nữ như bọn tôi còn chưa được như vậy đâu á?”

Bạch Nguyệt Quang liếc mắt nhìn.

“Đá tên cặn bã kia thì tớ không cần lo phải làm kẻ thứ ba nữa, cậu mẹ nó đừng có nói nhảm.”

Người đó là bạn học cấp 3 của Bạch Nguyệt Quang, cũng biết chuyện của anh và tên Tra Công, dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá Bạch Nguyệt Quang.

“Giới gay loạn thật, bỗng dưng tôi cảm thấy sợ thật đó.”

Bạch Nguyệt Quang: “.....”

Hai người bọn tôi đến bây giờ vẫn rất trong sáng được không?

Bạch Nguyệt Quang bị phiền đến đau đầu, nhìn qua liền thấy cậu nhóc vừa hát xong một bài đang ngồi trong góc uống nước trái cây.

“Có mang CMND không?”

Tiểu Đáng Thương ngẩng đầu, tội nghiệp nói.

“Không có.”

Được, đành như thế vậy.

Bạch Nguyệt Quang kéo Tiểu Đáng Thương Thụ đứng dậy

“Vậy hôm nay theo tôi về nhà trước đi.”

Tiểu Đáng Thương Thụ cũng không phản đối, ngoan ngoan theo anh ra về.

Đến lúc về đến nhà, Bạch Nguyệt Quang mới cảm thấy đau đầu, nhà của anh là phòng trọ, không có phòng ngủ dư, phòng đó lúc trước bị anh đổi thành phòng game, đồ đạc lung tung, căn bản là người không thể ngủ được.

Bạch Nguyệt Quang tìm dép lê cho Tiểu Đáng Thương Thụ, nhìn cậu một thân toàn mùi rượu mới hỏi.

“Có thể tự tắm không?”

Tiểu Đáng Thương thụ gật đầu: “Có thể.”

Bạch Nguyệt Quang nhìn cái cục phiền phức trước mặt, đi đến tủ quần áo tìm áo ngủ của mình, nhét vào trên tay của Tiểu Đáng Thương Thụ rồi mới đẩy cậu vào phòng tắm, sau đó anh cởi bộ quần áo đã sớm dính đầy bánh kem ném vào sọt quần áo bẩn, chỉ mặc quần cộc nằm xuống ghế sofa.

Tiểu Đáng Thương Thụ mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình bước ra, liền nhìn thấy Bạch Nguyệt Quang cả người chỉ còn một cái quần cộc nằm trên ghế, hai mắt nhắm lại như đang nghỉ ngơi.

Tiểu Đáng Thương Thụ bị cảnh tượng này làm mù mắt, mặt đỏ tía tai đi tới, nhỏ giọng nói.

“Tôi tắm xong rồi.”

Bạch Nguyệt Quang nghiêng đầu liếc nhìn cậu, tóc ướt đẫm, nước vẫn còn nhỏ giọt, liền bật mode người mẹ, phàn nàn.

“Sao không sấy tóc? Mùa hè cũng có thể bị cảm đấy.”

Tiểu Đáng Thương Thụ vẫn ngây ngốc không phản ứng gì, Bạch Nguyệt Quang thở dài, nhận mệnh đi lấy máy sấy giúp bạn nhỏ thổi khô tóc.

Tiểu Đáng Thương Thụ tóc rất mềm, Bạch Nguyệt Quang thâm nghĩ, y hết tính cách của cậu ấy.

Sau khi sấy tóc, Bạch Nguyệt Quang hỏi Tiểu Đáng Thương Thụ.

“Buồn ngủ không?”

Tiểu Đáng Thương Thụ lắc đầu chốc lại gật đầu, Bạch Nguyệt Quang nghĩ, sâu rượu vẫn là sâu rượu, sau đó dìu vai cậu nhóc đưa vào phòng ngủ, đặt cậu nằm xuống giường yên ổn rồi mới chỉnh điều hòa.

Tiểu Đáng Thương Thụ nằm trên giường, tự giác đem chăn đắp lên, chỉ có hai mắt vẫn luôn dán lên người Bạch Nguyệt Quang.

Bạch Nguyệt Quang đi ra ngoài, nhìn thấy cái điều hòa bị hư trong phòng khách lại đi vào, khó khăn mở miệng.

“Điều hòa phòng khách vừa hư mất, tôi vẫn chưa sửa. Ghế sofa cũng không ngủ được, nóng chết mất. Cậu có để ý nếu tôi ngủ cùng không?”

Bạch Nguyệt Quang trầm nghĩ, may mà là giường đôi, lúc ngủ chắc cũng không đụng nhau.

Tiểu Đáng Thương Thụ gật đầu.

Bạch Nguyệt Quang ra ngoài chuẩn bị đi tắm, nghĩ hồi mới gần người, ủa này là nhà mình mà, còn phải hỏi ý kiến người khác làm gì.

Lúc Bạch Nguyệt Quang tắm xong, Tiểu Đáng Thương Thụ đã ngủ rồi, cậu nằm sát tường, ngủ cũng rất sâu, anh nhẹ nhàng bước vào để không quấy rầy đến cậu, tự cảm thấy thế giới này thật sự quá quý giá, ngủ chung giường với bạn trai của mình từ đầu, chuyện vậy mà cũng có thể xảy ra.

6. Chương 6

Lúc Tiểu Đáng Thương Thụ tỉnh dậy cảm thấy đầu có hơi đau, sau đó mới phát hiện một chuyện càng đau đầu hơn, cậu bị một người đàn ông ôm vào lòng, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Đáng Thương Thụ cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn, mới nhận ra người đàn ông chính là Bạch Nguyệt Quang.

Tiểu Đáng Thương Thụ trong lòng lạnh run nghĩ thầm, nếu Tra Công mà biết cậu ngủ với Bạch Nguyệt Quang của hắn có khi nào sẽ bị hắn đánh chết không.

Cậu còn chưa kịp nhớ lại chuyện hôm qua, trước mắt chỉ muốn thoát khỏi cái ôm này đã, liền chậm chạp nhích ra khỏi, vừa không muốn làm phiền giấc ngủ của Bạch Nguyệt Quang vừa có thể thoát ra.

Chỉ cần nhích một tí nữa là được, cậu liền bị Bạch Nguyệt Quang ôm vào ngực, bên tai truyền đến một giọng nói còn đang ngái ngủ.

“Đừng có quậy.”

Tiểu Đáng Thương Thụ vừa tiếc hận còn tí nữa là thành công, vừa run rẩy nhớ lại xem hôm qua rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Hình như hôm qua mình uống say, còn muốn đánh nhau với Bạch Nguyệt Quang, sau đó mơ hồ bị anh ta mời ở lại, còn sau đó thì sao?

Hình như sau đó còn nghe Tra Công tỏ tình với Bạch Nguyệt Quang qua điện thoại.

Tiểu Đáng Thương Thụ không khỏi đau lòng, cho dù bản thân đã sớm biết, nhưng chính tai nghe được vẫn cảm thấy bị đả kích không nhỏ, huống hồ còn nói trắng trợn như thế.

Hắn ta nói không hề thích cậu, còn nói có thể chia tay với cậu.

Tiểu Đáng Thương Thụ tự sỉ vả mình, vốn đã sớm biết có sao vẫn muốn dây dưa với hắn ta, sau đó cảm thấy người Bạch Nguyệt Quang động đậy, cậu sợ sau khi anh ta tỉnh cả hai sẽ rơi vào cảnh tượng xấu hổ mất to trừng mắt nhỏ nên là cậu vội vàng nhắm mắt giả bộ ngủ.

Sau khi tỉnh dậy, Bạch Nguyệt Quang nhìn người trong lòng mình, mới bắt đầu thấy lúng túng, cái chuyện máu chó gì nữa vậy trời.

Bạch Nguyệt Quang thấy cậu vẫn còn ngủ, nếu như đánh thức người ta thì chắc tình cảnh sẽ càng xấu hổ hơn, hôm qua tự mình đã nói sẽ không đụng vào người ta, vậy mà sáng sớm ngủ dậy đã thấy người ta nằm trong lòng mình, vì thế dứt khoát nhắm mắt giả vờ ngủ tiếp.

Tiểu Đáng Thương Thụ nội tâm tranh đấu dữ dội, tại sao anh ta cũng giả bộ ngủ vậy? Tell me why!? Không lẽ cả hai người họ phải giả vờ ngủ mãi luôn à?

May mà Bạch Nguyệt Quang đã lặng lẽ cánh rút tay đang gác ở thắt lưng của Tiểu Đáng Thương Thụ về, chỉ chừa lại cánh tay đang ôm người ta, Tiểu Đáng Thương Thụ giả vờ vô thức nghiêng người, trong cơn hoảng loạn, cậu cảm thấy hình như cả hai người đều cùng phát ra một hơi thở dài nhẹ nhõm.

Rốt cục hai kẻ giả vờ ngủ cũng thức dậy.

Tiểu Đáng Thương Thụ còn đắm chìm trong bầu không khí xấu hổ, Bạch Nguyệt Quang vẫn vô cùng tự nhiên nói: “Chào buổi sáng!”. Giống như người vừa rời giả bộ ngủ không phải anh vậy.

Cậu nhớ tới chuyện vừa nãy khoe miệng cũng không khỏi cong lên, nói “Chào buổi sáng” với Bạch Nguyệt Quang.

Bạch Nguyệt Quang nhìn người trước mặt đang mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình của anh, nở nụ cười xán lạn, tâm trọng tốt lên không ít, cười nói.

“Tôi đi rửa mặt trước nhé.”

Anh nhanh chóng đánh răng rửa mặt, sau đó mới phát hiện đồng hồ đã 10 giờ hơn, may mà hôm nay không phải đi làm.

Lúc Tiểu Đáng Thương Thụ đang tắm rửa, Bạch Nguyệt Quang nhìn đồng quần áo nhàu nhĩ của cậu ấy hôm qua bị vứt ở sọt quần áo bẩn mà sầu não, làm sao bây giờ. Cuối cùng phải đến tủ tìm bộ nhỏ nhất trong đồng quần áo hồi đại học cho đưa cho cậu.

Tiểu Đáng Thương Thụ nhìn Bạch Nguyệt Quang, anh giải thích.

“Quần áo hôm qua của cậu vẫn chưa giặt, không thể mặc được nữa rồi, cứ mặc tạm bộ này đi.”

Tiểu Đáng Thương Thụ ngoan ngoãn gật đầu.

“Cảm ơn anh.”

Bạch Nguyệt Quang đáp lời.

“Không có gì, cậu bạn nhỏ, chúng ta rất có duyên.”

Nói xong hận không thể cắn đứt lưỡi mình, cái này mà có duyên gì chứ? Nghiệt duyên cũng không có máu chó đến cỡ vậy đâu á.

7. Chương 7

Nhân lúc Tiểu Đáng Thương Thụ đi thay quần áo, Bạch Nguyệt Quang đến phòng bếp ộp la hai quả trứng làm thành hai phần Sandwich.

Lúc bước ra đã thấy Bạch Nguyệt Quang ngồi trên bàn ăn với sandwich và sữa bò đang chờ mình, Tiểu Đáng Thương Thụ ngoan ngoãn ngồi xuống nói với anh.

“Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho tôi ở nhờ còn làm đồ ăn sáng cho tôi nữa, thật sự cảm ơn anh nhiều lắm.”

Bạch Nguyệt Quang cười cười.

“Được rồi, mau ăn đi.”

Anh có cảm giác, mình là người mà tên cận bã kia nhớ mãi không quên hình như có nói gì nữa cũng không được tốt lắm, nên mới nói một câu.

“Không có gì, mọi người đều là bạn bè cả.”

Bạch Nguyệt Quang nghĩ một hồi, mới xấu hổ hỏi.

“Tôi tên là Ninh Nam, còn cậu tên là gì?”

Tiểu Đáng Thương Thụ cắn một miếng Sandwich, trong miệng toàn là vị phô mai, cậu ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Nguyệt Quang.

“Em lên là Thời Trạch. Em có thể gọi anh là anh Nam không?”

* sau chỗ này mình sẽ để hai người xưng em – anh nhé vì thấy lúc này cũng thân thiện rồi mà em lại nhỏ tuổi hơn nên cũng hợp lý =)) tập sau anh cũng xưng anh với em rồi nên là đổi luôn cho đỡ khớp nha

~Bạch Nguyệt Quang cảm thấy đầu mình hơi گیật, cái loại ăn ý này thật sự quá đáng sợ.

Tiểu Đáng Thương Thụ vừa ăn xong liền thấy có điện thoại gọi đến, là Tra Công kia.

Tiểu Đáng Thương Thụ hơi liếc nhìn Bạch Nguyệt Quang, do dự một hồi cuối cùng cũng nghe, Bạch Nguyệt Quang tự giác đứng lên thu dọn bàn ăn, đem đồ vào phòng bếp.

Tra Công gọi đến để tra hỏi, hỏi tại sao hôm qua Tiểu Đáng Thương Thụ không về nhà.

Tiểu Đáng Thương Thụ nhắm chặt mắt nói.

“Chúng ta chia tay đi, khi nào có thời gian em sẽ qua đó lấy lại đồ đạc.”

Nói xong lập tức cúp điện thoại rồi tắt nguồn hẳn.

Hai năm cứ như vậy biến thành một dấu chấm kết tròn trĩnh, Tiểu Đáng Thương Thụ cảm thấy trong lòng có gì đó bị phá nát, không phải cơn đau bén nhọn, dường như những thất vọng của hai năm qua đã kết thành đá, cuối cùng chỉ chực chờ mà vỡ nát vụn.

Tiểu Đáng Thương Thụ không muốn khóc chút nào, cậu phải nên vui vẻ mới đúng, nhớ đến trong sách từng viết, dừng lại đúng lúc sẽ không phải tổn thương, nhưng nước mắt vẫn không tự chủ rơi xuống.

Bạch Nguyệt Quang không nghe thấy tiếng gì nữa mới ra khỏi bếp, kết quả liền thấy Tiểu Đáng Thương Thụ một mình ngồi đó khóc.

Tiểu Đáng Thương Thụ khóc làm anh mềm lòng, tiến đến xoa đầu cậu, đây là lần thứ hai cậu khóc trước mặt anh.

Sau khi bị anh xoa đầu, Tiểu Đáng Thương Thụ hơi đứng dậy cả người ôm lấy Bạch Nguyệt Quang.

Anh bị cái ôm bất ngờ làm lảo đảo một trận, cậu đem cằm gác trên vai anh, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

“Anh Nam, em đã chia tay với anh ta, em không muốn ở cùng anh ta nữa, em ghét anh ta.”

Bạch Nguyệt Quang thấy Tiểu Đáng Thương Thụ khóc đến tim cũng muốn nhũn ra, chuẩn bị tâm sự cùng cậu, anh nhẹ nhàng đưa cậu đến sofa. Hai người vừa ngồi xuống, anh nâng đầu Tiểu Đáng Thương Thụ đang chôn trên vai mình dậy, liền thấy cậu khóc đến hai mắt đỏ bừng, nước mắt đã rơi đầy mặt.

Tiểu Đáng Thương Thụ nhanh chóng dúi đầu vào lồng ngực anh, hai tay ôm chặt lấy eo của Bạch Nguyệt Quang, vừa khóc vừa nói.

“Không được từ chối em.”

Bạch Nguyệt Quang: “...”

Giống như mình đang đóng vai ác vậy.

Bạch Nguyệt Quang đưa tay nhẹ nhàng vuốt lưng Tiểu Đáng Thương Thụ, cảm thấy người trong lòng ngày càng không ngừng run rẩy.

Bạch Nguyệt Quang trầm nghĩ, thật đáng thương.

Một hồi sau, anh cảm thấy trước ngực mình bị Tiểu Đáng Thương Thụ vừa khóc vừa cọ mà ướt một mảng lớn, khóc thương tâm như vậy.

Không biết qua bao lâu, Bạch Nguyệt Quang cảm thấy tay đã hơi tê, Tiểu Đáng Thương Thụ mới buồn bã nói.

“Anh Nam, em không có thích anh ta, cũng không muốn thích anh ta nữa.”

Anh vỗ nhẹ lưng của cậu, nhẹ giọng nói.

“Đừng khóc, Tổng Viên mẹ nó là một tên khốn.”

Sau đó do dự một chút mới nói thêm: “Không đáng đâu.”

Tiểu Đáng Thương Thụ vui trong lòng Bạch Nguyệt Quang gật đầu.

“Em thật sự không thích anh ta nữa.”

Sau đó lại ôm Bạch Nguyệt Quang khóc nức nở.

8. Chương 8

Bạch Nguyệt Quang đành phải ôm lấy cái túi khóc này, cuối cùng túi khóc nhỏ cọ cọ ngực anh hai ba lần, chùi hết nước mắt lên quần áo của anh rồi mới ngẩng mặt lên.

Tiểu Đáng Thương Thụ lệ nóng lưng trông, khoe mắt hồng hồng, thoát nhìn vô cùng tội nghiệp, giống như vừa bị ăn hiếp một trận.

Bạch Nguyệt Quang cảm thấy người trước mặt hết như chú cún bị chủ bỏ rơi, đưa tay xoa đầu cậu, hỏi.

“Cảm thấy tốt hơn chưa?”

Tiểu Đáng Thương Thụ hơi xấu hổ trả lời.

“Có phải mắt mắt lắm không? Bình thường em không hay như vậy đâu.”

Bạch Nguyệt Quang không nhịn được cười ra tiếng, Tiểu Đáng Thương Thụ gấp gáp nói.

“Anh đừng tưởng sáng nay anh giả bộ ngủ mà em không biết nhé!!”

Bạch Nguyệt Quang tiếp tục cười, véo hai má của Tiểu Đáng Thương Thụ.

“Lớn gan rồi à? Nói cho cưng biết anh đây không phải người tốt lành gì đâu nhé, coi chừng anh đánh cưng đấy.”

Sau đó liếc mắt nhìn cậu. “Sáng nay cưng cũng giả bộ ngủ chứ gì? Đánh đòn cưng được chưa?”

Tiểu Đáng Thương Thụ đột nhiên nhớ tới lúc mình uống say đã đòi đánh người ta, vội vàng làm nũng.

“Anh sẽ không đánh em, anh là người tốt nhất nhất nhất luôn~”

Bạch Nguyệt Quang nín cười nhìn cậu.

“Ừ ừ cưng cứ tiếp tục nịnh đi.”

Tiểu Đáng Thương Thụ tỏ vẻ tội nghiệp nhìn anh.

“Anh Nam, anh không chỉ tốt bụng mà còn rất đẹp trai nữa!”

Bạch Nguyệt Quang nháy mắt với Tiểu Đáng Thương Thụ.

“Cho nên cưng mới ôm anh không buông này giờ đúng không?”

Sau đó còn cúi đầu áp lên trán của cậu. “Có phải cưng muốn đùa giỡn lưu manh với anh không?”

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Không có mà, em không có!!”

Vừa muốn rút tay ra mới phát hiện tay đã bị anh siết chặt từ lúc nào.

Tiểu Đáng Thương Thụ cảm thấy cảnh tượng bây giờ có hơi mập mờ, lặng lẽ đổ mắt, lần này là xấu hổ thật.

Bạch Nguyệt Quang cũng bắt đầu thấy hơi sai, hai tên gay, còn độc thân chưa kết hôn, tư thế này nhìn góc nào cũng thấy rất ái muội.

Anh tỏ vẻ vô ý buông hai tay Tiểu Đáng Thương Thụ ra, vỗ lưng cậu.

“Đùa giỡn lưu manh cũng đủ rồi chứ? Tâm trạng đã tốt hơn chưa?”

Tiểu Đáng Thương Thụ rút tay ra nhanh như vừa bị phỏng.

“Em không có đùa giỡn lưu manh!”

Bạch Nguyệt Quang trả lời có lệ. “Ừ ừ”

Khuôn mặt đứng đắn vừa hất bát nước bắn lên người khác.

Tiểu Đáng Thương Thụ có hơi uất ức.

“Anh Nam, em có chuyện này không biết phải làm thế nào, nhờ anh cho em một lời khuyên nhé. Em không biết mình phải làm gì tiếp theo nữa.”

Bạch Nguyệt Quang vừa nhìn thấy vẻ mặt này của Tiểu Đáng Thương Thụ vẫn không nhận được an ủi cậu.

“Làm sao vậy?”

Tiểu Đáng Thương Thụ lấp bắp.

“Đồ đạc của em đều ở chỗ của anh ta, em không dám qua lấy.”

Bạch Nguyệt Quang lửa nóng hừng hực. “Thằng khốn đó dám đánh em?”

Tiểu Đáng Thương Thụ vội xua tay.

“Không, không phải ạ, anh hiểu lầm rồi. Em chỉ không muốn cãi nhau với anh ta, đến lấy đồ xong là đi ngay.”

Tiểu Đáng Thương Thụ tỏ vẻ suy sụp: “Em mệt rồi.”

Bạch Nguyệt Quang cân nhắc một hồi, “Hay là hôm nay anh với em đi lấy nhé.”

Tiểu Đáng Thương Thụ vội gật đầu: “Cảm ơn anh ạ.”

Sau đó ôm lấy cánh tay Bạch Nguyệt Quang làm nũng: “Anh nam, anh tốt thật đấy.”

Bạch Nguyệt Quang xoa đầu cậu, “Được rồi”

Tiểu Đáng Thương Thụ thở dài, “Có phải trông em rất ngu ngốc không?”

Sau đó cúi đầu: “Em cũng ghét bản thân trở nên như thế”

Bạch Nguyệt Quang cười nói:

“Thất tình buồn bã đều rất bình thường, không có gì ghê gớm đâu, tin anh đi.”

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Vậy lúc anh thất tình nhìn cũng ngốc như em vậy đúng không?”

Bạch Nguyệt Quang: “...”

Đúng là không thể nào nói chuyện nghiêm túc được.

Bạch Nguyệt Quang: “Hồi nữa anh dẫn em đi ăn, ăn xong sẽ đi lấy đồ với em. Không có gì cả đâu một bữa cơm không lấy hết thì hai bữa, yên tâm đi.”

Tiểu Đáng Thương Thụ chớp mắt, “Vậy em mời anh đi ăn lẩu, coi như cảm ơn anh.”

Bạch Nguyệt Quang nhìn cậu một cái: “Thôi không ăn hiếp con nít, để anh mời. Mời cậu nhóc thất tình ăn cơm.”

Tiểu Đáng Thương Thụ chán nản cúi đầu, Bạch Nguyệt Quang cười nói.

“Đi thôi, đừng làm nũng, bữa sau đến lượt em mời.”

9. Chương 9

Tiểu Đáng Thương Thụ vốn là người không biết ăn cay, thế mà hôm nay lại đòi ăn lẩu, cho nên tình huống hiện tại là ăn cay đến chảy cả nước mắt nước mũi.

Bạch Nguyệt Quang cười hỏi.

“Không biết ăn cay mà còn đòi ăn lẩu làm gì chứ?”

Tiểu Đáng Thương Thụ trả lời.

“Em ăn được mà.”

Sau đó uống một ngụm nước ép dưa hấu rồi tiếp tục vớt thịt trong nồi ra ăn.

Bạch Nguyệt Quang đỡ khóc đỡ cười, tiếp tục giúp cậu vớt đồ ăn, nhìn cánh môi do ăn cay đến đỏ bừng của cậu, một nơi nào đó trong lòng bỗng dưng khẽ lay động, rất nhẹ nhàng thế nhưng anh vẫn cảm nhận được.

Bạch Nguyệt Quang vốn có thể ăn cay, thấy cậu ăn đến đặc biệt đáng thương, mới nói với cậu.

“Em ăn trước đi, anh đi ra đây một lúc.”

Tiểu Đáng Thương Thụ đang hít hà ăn miếng thịt dê nóng hổi, tùy tiện gật đầu.

“Được ạ.”

Bạch Nguyệt Quang cảm thấy rất muốn xoa đầu cậu.

Lúc trở về, Bạch Nguyệt Quang cầm về mấy hộp sữa tươi, đặt trước mặt cậu, Tiểu Đáng Thương Thụ nâng đôi mắt ướt nước lên nhìn anh, Bạch Nguyệt Quang cười cầm ống hút giúp cậu.

“Sữa tươi làm bớt cay đấy, em uống thử xem?”

Tiểu Đáng Thương Thụ uống hai ngụm sữa lớn trên tay anh, ngẩng đầu lên cười.

“Woa hết thiệt nè, sau này em không còn sợ ăn lẩu nữa rồi.”

Bạch Nguyệt Quang trở về chỗ ngồi, khẽ cười một tiếng.

“Mới lần đầu tiên ăn mà khóc nức nở như vậy rồi, còn dám nói nữa à.”

Tiểu Đáng Thương Thụ thổi miếng thịt bò, lý lẽ đầy mình hùng hồn tuyên bố.

“Chỉ có ăn cay mới có thể xoa dịu trái tim đau xót này của em!”

Bạch Nguyệt Quang cười liếc mắt nhìn cậu một cái, không nói gì nữa, Tiểu Đáng Thương Thụ hơi chột dạ cúi đầu, tiếp tục chiến đấu với đống đồ ăn.

Sau khi ăn xong, Bạch Nguyệt Quang hỏi.

“Giờ mình đi đâu?”

Tiểu Đáng Thương Thụ đọc địa chỉ, Bạch Nguyệt Quang lái xe về hướng nhà của Tra Công.

Trên xe, Tiểu Đáng Thương Thụ nói: “Bình thường em ở kí túc xá của trường, nhưng mà nghỉ hè nên không có về đó.”

Bạch Nguyệt Quang hỏi: “Em cũng là sinh viên đại học W à? Học chắc cũng giỏi nhỉ.”

Tiểu Đáng Thương Thụ gật đầu: “Vâng, em học cùng ngành với anh ta.”

Bạch Nguyệt Quang: “Thiết kế đồ họa sao?”

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Vâng ạ.”

Tiểu Đáng Thương Thụ vẫn mang theo thẻ vào cổng cho nên hai người thuận lợi tiến vào trong khu nhà.

Đứng ngoài cửa, Tiểu Đáng Thương Thụ nhấn chuông, Bạch Nguyệt Quang hỏi.

“Không phải có thể mở khóa luôn à? Sao còn nhấn chuông làm gì?”

Tiểu Đáng Thương Thụ lời ít ý nhiều. “Chia tay”

Sau đó ngồi xuống buộc dây giày.

Người trong nhà ra mở cửa rất nhanh, Tra Công vẫn còn mặc đồ ngủ, bộ dáng mơ màng giống như vẫn chưa tỉnh ngủ.

Tra Công dụi mắt, vốn không thấy Tiểu Đáng Thương Thụ đang ngồi xuống buộc dây giày, nhìn thấy Bạch Nguyệt Quang liền vui vẻ đầy mặt.

“Anh Nam, anh đến tìm em ạ?”

Bạch Nguyệt Quang mặt đầy vẻ lúng túng, ý bảo Tra Công nhìn xuống người đang ngồi xổm dưới đất, trong lòng yên lặng chửi thề, làm ơn tỉnh lại đi người anh em, hình như cậu cầm lợn kịch bản gương vỡ lại lành rồi.

Tra Công không kịp đề phòng đã cùng Tiểu Đáng Thương Thụ vừa buộc dây giày hai mắt nhìn nhau.

Nhất thời, ba người rơi vào tình cảnh xấu hổ không thôi.

Tiểu Đáng Thương Thụ cơ mặt co rút đứng dậy. “Học trưởng, em tới lấy đồ.”

Tra Công nhìn Tiểu Đáng Thương Thụ: “Vì sao muốn chia tay với anh?”

Cuộc đối thoại làm Bạch Nguyệt Quang nghe tiếp không nổi nữa, nhưng anh vẫn không lên tiếng, thân phận của anh vốn đã rất lúng túng rồi, nếu còn nhiều chuyện nói nữa thì sẽ còn xấu hổ hơn nữa.

Tiểu Đáng Thương Thụ như vừa được nôi lấu tiếp thêm năng lượng, hợp tình hợp lý trả lời lại.

“Anh không thích em, anh thích anh Nam.”

Tra Công công nhận vở kịch này thật sự quá máu chó, bạn trai thế mà lại cùng người trong lòng tìm đến đây chia tay với hắn.

Tra Công vừa suy nghĩ lý do hai người họ vì sao có thể đi cùng nhau, vừa giả vờ như mình rất tỉnh táo nói.

“Vào nhà rồi nói tiếp.”

Ba người ở cùng một phòng, ngồi trong phòng khách quan sát lẫn nhau, ai cũng không dám mở miệng trước, giống như trên đầu đang treo một thau máu chó, chỉ cần ai mở miệng nói trước liền bị dội máu chó xuống đầu.

Sau cùng, Tra Công mới nói. “Để anh suy nghĩ một lát, bây giờ đầu óc có hơi không tỉnh táo.”

10. Chương 10

Tiểu Đáng Thương Thụ mặt lạnh: “Không cần nghĩ nữa, em đã quyết định rồi.”

Nói xong cậu đứng dậy, đi về hướng phòng ngủ.

“Học Trưởng, em đến để lấy đồ của em đi.”

Tra Công nhìn cậu đi vào phòng ngủ mở tủ quần áo, sau đó hẩn một mồi bóp trán, cầu cứu với Bạch Nguyệt Quang.

“Anh Nam.”

Bạch Nguyệt Quang bắt đắ dĩ trả lời.

“Tổng Viễn, chuyện của cậu ấy tôi không thể nào can thiệp, nhưng chuyện của chúng ta đã là quá khứ rồi.”

Tra Công dựa vào sô pha.

“Nhưng em không thể quên được anh.”

Bạch Nguyệt Quang: “Không phải cậu không quên được anh, chỉ do cậu quá hiểu thắng, từng bại dưới tay anh nên cậu vẫn chưa cam lòng mà thôi.”

Tra Công vốn là một người hoàn hảo, cho dù là đáng người hay vẻ ngoài, thậm chí là gia cảnh, trình độ làm việc, kết hợp lại đều rất tốt. Nhưng hẩn là kẻ hoa tâm, từ năm 14 tuổi đã biết yêu sớm, theo đuổi ai cũng đều trăm trận trăm thắng.

Bạch Nguyệt Quang là thắng nam đầu tiên mà hẩn theo đuổi, mà vị thắng nam này vừa theo đuổi được đã đá hẩn, còn đánh hẩn tả tơi nằm liệt giường mấy ngày.

Tra Công nhiều lần tự hỏi mình có phải bị M hay không.

Tra Công thấy anh không nể mặt nói như vậy, có chút tức giận, nhưng hẩn vẫn không muốn làm người mình thích tức giận, thâm tình nhìn về phía Bạch Nguyệt Quang.

“Anh Nam, em thật sự không phải là không cam lòng.”

Bạch Nguyệt Quang bị hẩn nhìn đến nổi da gà, không muốn nói chuyện tiếp nữa, thâm sâu nói một câu.

“Sau này cậu sẽ hiểu.”

Tên Tra Công này, luôn rất am hiểu cách theo đuổi người khác, cách đối nhân xử thế cũng như vậy, đã nói đến đây rồi nên cũng chuyển đề tài, hỏi ra vấn đề mà hẩn vẫn luôn thắc mắc.

“Anh với Thời Trạch quen nhau như thế nào vậy?”

Bạch Nguyệt Quang: “...”

Hai người đều muốn nói chuyện đằng hoàng. Cơ mà vừa muốn bắt đầu thì đã kết thúc.

Bạch Nguyệt Quang: “Cậu ấy uống say, muốn đến đánh tôi.”

Thế mà Tra Công lại hơi vui, không biết là do bạn trai vì mình tìm Bạch Nguyệt Quang để đánh ghen hay do Bạch Nguyệt Quang đánh Thời Trạch do ghen vì mình, hẩn xoa tay hưng phấn hỏi:

“Vậy anh có đánh cậu ấy không?”

Bạch Nguyệt Quang: “Tôi có lý do gì để đánh cậu ấy?”

Tra Công hơi ủy khuất: “Vậy sao anh đánh em!”

Bạch Nguyệt Quang nói ít ý nhiều: “ĐM cậu là đáng bị ăn đòn.”

Tiểu Đáng Thương Thụ cũng đã dọn xong đồ, nghe thấy liền đắc ý.

“Nghe thấy chưa, anh đúng là đáng bị!”

Thậm chí Tiểu Đáng Thương Thụ còn muốn gào lên trong lòng bài “Đáng”.

Tra Công cảm thấy tức giận và uất ức, bạn trai hiện tại cùng người trong lòng cùng nhau chửi hẩn, hẩn thật sự quá đáng thương, trong nháy mắt liền bị cả thế giới quay lưng.

Tiểu Đáng Thương Thụ cười với Bạch Nguyệt Quang: “Đi thôi ạ.”

Tra Công cảm thấy hơi mất mát: “Em muốn đi thật sao?”

Tiểu Đáng Thương Thụ quay đầu cười với hắn: “Không lẽ nói giỡn?”

Nói xong thì kéo Bạch Nguyệt Quang đi ra rồi đóng cửa lại.

Một mình trong phòng Tra Công tự thì thầm nói: “Nghĩ kỹ lại chuyện này thật sự quá ảo diệu.”

Dưới khu nhà, ánh mặt trời chiếu rọi cả khoảng sân, Bạch Nguyệt Quang hơi nheo mắt, sau đó nháy mắt với Tiểu Đáng Thương Thụ.

“Cũ không đi, mới không đến, đi thôi.”

Tiểu Đáng Thương Thụ nhìn lại nơi mang đầy kí ức ngọt ngào, thất vọng lẫn đau khổ của mình, cậu kéo hành lý miệng khê huyết sáo đuổi theo Bạch Nguyệt Quang đi về phía trước.

Bạch Nguyệt Quang nhìn cậu, mới nhận ra mà nói.

“Để anh giúp em đẩy hành lý.”

Tiểu Đáng Thương Thụ lắc đầu: “Anh Nam, không cần đâu ạ.”

Bạch Nguyệt Quang tự động qua kéo hành lý, hai ba bước liền đem đồ nhét vào cốp xe, sau đó mở cửa.

“Em muốn đi đâu để anh chở.”

11. Chương 11

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Phiền anh ạ, đưa em đến khách sạn X là được.”

Bạch Nguyệt Quang: “Không có gì đâu.”

Nói xong thì khởi động xe, được một đoạn anh mới đạp mạnh phanh quay đầu hỏi Tiểu Đáng Thương Thụ: “Em tới khách sạn làm gì?”

Tiểu Đáng Thương Thụ hơi xấu hổ: “Em nói với nhà nghỉ hè năm nay không về, nên ba mẹ em đã ra nước ngoài du lịch rồi.”

Bạch Nguyệt Quang: “Vậy em phải ở khách sạn tới khai giảng à?”

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Học kỳ sau em phải đi thực tập, nên không ở kí túc xá của trường được nữa.”

Bạch Nguyệt Quang nghĩ một hồi: “Đúng lúc thật, có một nhà thiết kế trong công ty của bọn anh vừa xin nghỉ phép ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật, em có muốn đến công ty của anh thực tập không?”

Tiểu Đáng Thương Thụ hai mắt lấp lánh nhìn Bạch Nguyệt Quang, khiến trong lòng anh vô cùng thỏa mãn: “Một mình ở khách sạn bất tiện lắm, em đến ở cùng anh đi, lương thực tập anh cũng sẽ phát. Coi như giúp anh bớt mấy việc bận. Mua thêm một cái giường cho khách nằm là được.”

Tiểu Đáng Thương Thụ biết anh đang giúp mình, lập tức từ chối: “Không cần đâu, em ngủ với anh cũng được ạ.”

Nói xong Tiểu Đáng Thương Thụ mới thấy mình có hơi lỗ mồm, bổ sung thêm một câu: “Em không cần lương thực tập đâu ạ.”

Bạch Nguyệt Quang khẽ cười, không nói gì nữa, tiếp tục lái xe về nhà.

Sau khi đỗ xe xong, Bạch Nguyệt Quang nghiêng người đến sát bên tai Tiểu Đáng Thương Thụ, giọng điệu ba phần lưu manh: “Cùng có biết anh là gay không? Hai gay độc thân ở với nhau rất nguy hiểm, cũng biết mà vẫn dám đâm đầu vào họng súng của anh đây đúng không hửm?”

Âm cuối hơi cao giọng, tựa như một lời trêu chọc.

Bạch Nguyệt Quang biết chừng mực, nói xong liền kéo xa khoảng cách bước ra khỏi xe.

Hơi nóng phả vào mặt Tiểu Đáng Thương Thụ, cảm giác âm cuối cùng đó như chiếc bàn chải quét qua tim cậu, trong lòng ngứa ngáy không thôi, hai tai đỏ bừng.

Tiểu Đáng Thương Thụ vẫn ngẩn người, Bạch Nguyệt Quang giúp cậu mở cửa xe, mỉm cười kéo cậu ra:

“Ngốc rồi à? Về nhà thôi.”

Tiểu Đáng Thương Thụ ngu ngơ nắm tay Bạch Nguyệt Quang lên nhà của anh, cậu thấy anh một tay vừa nắm tay mình một tay vừa kéo hành lý, đôi chân dài bước từng bước vững vàng.

Tiểu Đáng Thương Thụ trầm nghĩ, Tra Công dù cho cặn bã thật, nhưng công nhận vẫn có mắt thẩm mỹ nên mới thích Bạch Nguyệt Quang, anh đúng là một người hoàn hảo.

Anh thật sự rất dịu dàng.

Tiểu Đáng Thương Thụ theo anh lên lầu, đứng trong thang máy mới ù ù cạc cạc nghĩ lại ‘Anh ấy vẫn còn độc thân.’ Sau đó mới đưa mắt đến đôi tay đang nắm chặt của hai người, cảm thấy cả người mình đều nóng lên.

Sau khi vào nhà, Bạch Nguyệt Quang hào phóng chia một nửa tủ quần áo cho Tiểu Đáng Thương Thụ, cười với cậu:

“Em tự xếp đi, anh không giúp đâu.”

Tiểu Đáng Thương Thụ bị anh cười đến mặt đỏ tim đập, trả lời:

“Cảm ơn anh.”

Sau đó phi như bay tới tủ sắp xếp quần áo.

Bạch Nguyệt Quang lẩm bẩm: “Y hết con thỏ con.”

Sau đó anh ra nhà bếp ép nước dưa hấu.

Tiểu Đáng Thương Thụ xếp xong ra ngoài liền thấy Bạch Nguyệt Quang đang ngồi xem TV cùng hai ly nước dưa hấu mát lạnh, anh lười biếng nằm trên sofa, quay đầu cười hỏi cậu:

“Xếp xong rồi à? Anh ép nước dưa hấu này. Lúc ăn lẩu thấy em uống rất nhiều. Điều hòa phòng khách hư rồi, nên là chịu thôi.”

Tiểu Đáng Thương Thụ ngồi vào sofa, uống một ngụm nước dưa hấu, ngọt từ miệng đến tận tim, thoải mái thở ra:

“Sảng khoái quá, cảm ơn anh Nam.”

Bạch Nguyệt Quang theo thói quen nói:

“Cảm cái mông, cả ngày cứ cảm ơn anh Nam, phiền chết.”

Cơ mà nói ra rồi mới thấy nói như vậy với cậu có vẻ không hay lắm, thở dài một hơi, dựa người lên sofa, chỉ nói một câu:

“Thôi vậy, tùy em.”

Tiểu Đáng Thương Thụ phụt cười ra tiếng: “Anh Nam, có phải anh chỉ dịu dàng với em không vậy, hồi nãy anh dường như còn muốn đánh Tống Viễn.”

Bạch Nguyệt Quang: “Được rồi, đắc ý đủ thì câm miệng cho anh.”

12. Chương 12

Hôm nay hai người thật sự không mua được giường mới.

Cả hai dành cả buổi chiều nằm dài trên sofa xem phim điện ảnh cùng ăn đồ vặt, đang xem thì Bạch Nguyệt Quang nhận được điện thoại.

Công ty có việc, Bạch Nguyệt Quang nhũn mày, tỏ vẻ không vui gì mấy, Tiểu Đáng Thương Thụ nhìn anh, Bạch Nguyệt Quang mới nói:

“Anh có việc phải đến công ty, em ở nhà một mình tự chơi nhé.”

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Có cần em đi theo giúp không ạ?”

Bạch Nguyệt Quang thuận tay cởi đồ mặc ở nhà ra, lộ nửa người trên cường tráng, nghe Tiểu Đáng Thương Thụ vừa nói liền trả lời: “Không cần đâu, hôm nay không có việc của em.”

Tiểu Đáng Thương Thụ nhìn anh để rút ngắn thời gian nên cởi đồ luôn ở phòng khách, hơi giật mình dời mắt đi chỗ khác:

“Được ạ, anh đi sớm về sớm.”

Bạch Nguyệt Quang khẽ cười, đi về phía phòng ngủ: “Anh còn chưa ra khỏi cửa mà cương đã muốn anh về rồi à.”

Tiểu Đáng Thương Thụ lắp bắp thì thầm: “Không, Không có.”

Bạch Nguyệt Quang thay xong quần áo liền ra khỏi nhà, Tiểu Đáng Thương Thụ chạy nhanh đến bên cửa sổ nhìn bóng dáng anh xuống lấy xe, sau khi thấy anh đã lái xe đi mới quay lại sofa buồn bã ôm đồ ăn vặt xem phim.

Đến tối, chuông cửa đột nhiên vang lên, Tiểu Đáng Thương Thụ nghĩ: “Anh Nam cuối cùng cũng về nhà.”

Nhanh nhẹn nhảy từ sofa xuống, chân trần ra mở cửa.

Vừa mở vừa gọi “Anh Nam”, sau đó mới phát hiện người đến là nhân viên giao hàng.

Tiểu Đáng Thương Thụ mơ màng: “Ủm cái đó, xin lỗi tôi không có đặt đồ ăn.”

Anh trai giao hàng lộ ra nụ cười chuyên nghiệp: “Anh là Thời Trạch đúng chứ?”

Tiểu Đáng Thương Thụ gật đầu: “Là tôi.”

Anh trai giao hàng cười: “Vậy đúng là giao cho cậu, không sai đâu.”

Tiểu Đáng Thương Thụ ngu ngơ kí đơn giao nhận, cầm thức ăn lại bàn mới thấy mục ghi chú trên đơn đặt hàng có viết: ‘Anh chưa đưa chìa khóa cho em, mà giờ anh cũng không về được, nên cơm chiều anh đặt ở ngoài vậy.’

Tiểu Đáng Thương Thụ cảm thấy tim mình vì những quan tâm nho nhỏ của anh mà trở nên ấm áp vô cùng, vừa nãy cậu còn sầu não tự hỏi bữa chiều phải giải quyết làm sao, bản thân cũng không có cách liên hệ nào với anh ấy, mà tự tiện dùng nhà bếp thì hơi hổ, cũng không biết chung cư của anh nằm ở đâu, ra ngoài cũng không có phương tiện đi lại.

Kết quả anh ấy đã tri kỷ đặt đồ ăn cho mình.

Tiểu Đáng Thương Thụ ăn xong đồ ăn, tìm được số điện thoại nằm dưới tên Ninh Nam trên đơn đặt hàng, mới lấy điện thoại ra định lưu lại, vừa đánh xuống hai chữ Ninh Nam lại cảm thấy như vậy hơi xa lạ, sau đó xóa đi đổi thành Anh Nam.

Anh Nam.

Đêm đó hơn mười giờ Bạch Nguyệt Quang vẫn chưa về, Tiểu Đáng Thương Thụ như tiếp thêm dũng khí nhắn tin cho anh: ‘Anh Nam, có cần em làm đồ ăn khuya cho anh không ạ?’

Ninh Nam thức cả đêm làm việc, cơm chiều cũng chỉ ăn chút đồ, vừa cực vừa mệt vừa đói, nhần tin trả lời lại cậu: ‘Cảm ơn em. Hơn 1 tiếng nữa anh sẽ về.’

Tiểu Đáng Thương Thụ nhận được trả lời bắt đầu lục lọi tủ lạnh, thật ra cậu nấu cơm không giỏi, nhưng mà nấu cháo lại vô cùng có tay nghề.

Tiểu Đáng Thương Thụ chờ lò vi sóng rã đông thịt, nấu một nồi cháo thịt nạc trứng muối, sau đó để trong nồi giữ ấm, ra dọn dẹp phòng khách một chút, bắt đầu chờ mong Bạch Nguyệt Quang về nhà.

Lúc anh trở về đã gần mười hai giờ, Tiểu Đáng Thương Thụ nghe tiếng mở cửa đã nhảy lên ra đứng trước cửa, Bạch Nguyệt Quang đưa trà sữa trên tay cho cậu: “Còn chưa ngủ à? Chờ anh hả?”

Tiểu Đáng Thương Thụ hơi ngượng ngùng cười trừ, cầm cốc trà sữa trên tay Bạch Nguyệt Quang rồi vào nhà hâm cháo.

Cháo vừa ấm, Bạch Nguyệt Quang ăn một ngụm: “Thơm thật đấy.”

Tiểu Đáng Thương Thụ cười tủm tỉm ngồi đối diện ăn nửa bát cháo: “Em không giỏi làm món gì khác, chỉ có nấu cháo thì còn hơi được.”

Bạch Nguyệt Quang chặc một tiếng: “Anh tự nấu cơm lâu như thế mà chỉ ở mức ăn được, sau này em không được chê đâu đấy.”

Tiểu Đáng Thương Thụ cướp lời: “Em không có kén ăn đâu.”

Bạch Nguyệt Quang khẽ cười, bắt đầu ăn cháo.

13. Chương 13

Sau khi cả hai tắm rửa xong xuôi thì trời đã khuya rồi, Bạch Nguyệt Quang nhìn mái tóc vẫn chưa thổi khô của Tiểu Đáng Thương Thụ, nhận mệnh kéo qua giúp cậu sấy tóc.

Tiểu Đáng Thương Thụ cọ cọ tay Bạch Nguyệt Quang, anh thuận tay xoa xoa mái tóc mềm mại của cậu, sau đó mới ngừng lại đi về phía phòng ngủ:

“Đi ngủ thôi.”

Bạch Nguyệt Quang thản nhiên đi vào phòng ngủ, Tiểu Đáng Thương Thụ sau khi tắt đèn xong đi vào đã thấy anh đang nghiêng người tựa trên giường, như cười như không nhìn mình.

Tiểu Đáng Thương Thụ trong lòng căng thẳng, xóc chân vào nằm ngay ngắn, Bạch Nguyệt Quang tắt đèn nằm xuống, nói:

“Công nhận em đoán chuẩn thật, cuối cùng vẫn phải ngủ chung với anh.”

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Nếu anh để ý hay là em ra sofa ngủ nhé.”

Bạch Nguyệt Quang giả vờ kéo cậu lại: “Phòng khách không có điều hòa ngủ không được đâu.”

Sau đó khẽ cười, vỗ lên cánh tay Tiểu Đáng Thương Thụ:

“Đừng sợ, anh không làm gì em đâu.”

Tiểu Đáng Thương Thụ cứng nhắc: “Em không có nghĩ như vậy mà!”

Bạch Nguyệt Quang cười cười: “Ngủ đi, ngày mai anh còn phải lên công ty.”

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Em có phải đi không?”

Bạch Nguyệt Quang cười: “Em muốn đi à?”

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Em không muốn đợi một mình ở nhà.”

Bạch Nguyệt Quang: “Vây đi đi, ngày mai đi theo anh.”

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Cảm ơn anh.”

Bạch Nguyệt Quang vừa định nói gì đó liền bị cậu cướp lời:

“Em biết rồi, cảm ơn cái mông.”

Bạch Nguyệt Quang đánh một cái lên mông cậu: “Chắc, càng ngày càng lớn gan ha.”

Tiểu Đáng Thương Thụ vừa nằm vừa cười, mà Bạch Nguyệt Quang thì một chút tức giận cũng không có.

Hôm sau, điện thoại của anh vừa kêu thì Tiểu Đáng Thương Thụ đã dậy, cậu thuận tay cầm điện thoại lên tắt chuông, sau đó mới phát hiện hôm nay mình lại tỉnh dậy trong vòng tay của anh.

Tiểu Đáng Thương Thụ hơi xấu hổ, hối hận tại sao mình lại tắt chuông báo làm gì, cuối cùng mới phát hiện một chuyện càng lúng túng hơn, có thứ gì cứng cứng đang chọc vào mông cậu.

Tiểu Đáng Thương Thụ chậm rãi nhích người về trước, lại bị anh kéo về phía sau, cảm giác ngày càng rõ ràng. Tiểu Đáng Thương Thụ khóc không ra nước mắt, dứt khoát xoay người đẩy vai của Bạch Nguyệt Quang.

“Anh Nam, mau dậy thôi.”

“Đừng có quậy.”

Bạch Nguyệt Quang nói xong, tiếp tục ôm Tiểu Đáng Thương Thụ vào ngực, cứ như vậy cậu vùi đầu trên cổ anh, Tiểu Đáng Thương Thụ đẩy nhẹ anh vài cái, vẫn không phát hiện ra ý cười đọng đầy đầy mắt của Bạch Nguyệt Quang.

Tiểu Đáng Thương Thụ bị anh kéo vùi mặt vào hõm vai, nhỏ giọng gọi:

“Anh ơi dậy thôi ạ.”

Bạch Nguyệt Quang ôm chặt cậu, nở nụ cười: “Ngủ thêm năm phút nữa thôi.”

Tiểu Đáng Thương Thụ dụ giọng gọi: “Anh Nam.”

Bạch Nguyệt Quang chỉ đơn giản lấy chăn trùm kín đầu cả hai: “Đã nói thêm năm phút thì năm phút mà.”

Tiểu Đáng Thương Thụ nhanh nhẹn thoát khỏi cái ôm của anh, xoay người xuống giường: “Vây em dậy trước đây.”

Bạch Nguyệt Quang âm trầm nhìn cậu, nói: “Được.”

Sau đó kéo chăn trùm kín đầu.

Sự thật đã được chứng minh, người thích ngủ nướng thường sẽ không bao giờ giữ lời, Tiểu Đáng Thương Thụ chuẩn bị gọn gàng rồi mới phát hiện Bạch Nguyệt Quang vẫn còn đang ngủ.

Tiểu Đáng Thương Thụ kéo tay anh: “Đứng dậy nào.”

Bạch Nguyệt Quang bị kéo dậy, Tiểu Đáng Thương Thụ mừng rỡ, cuối cùng cũng gọi dậy được, sau đó liền bị anh kéo mạnh lên giường, cậu giãy dụa:

“Anh đừng đùa nữa. Bị muộn mất.”

Bạch Nguyệt Quang xoa rối mái tóc cậu vừa chải chuốt gọn gàng, cười nói: “Dậy đây, dậy đây.”

Sau đó đưa tay cởi áo ngủ, bắt đầu thay quần áo.

Tiểu Đáng Thương Thụ lại bị cảnh nóng đập vào mắt lần thứ n, uất ức giả vờ chỉnh lại tóc.

14. Chương 14

Ăn sáng ở một tiệm ăn nhỏ dưới khu nhà, bánh bao vẫn còn hơi nóng, nước thịt được tẩm đều phối với da bánh trắng mềm, cắn một miếng là có thể cảm nhận được mùi vị của thịt, gạo được ninh nhừ để nấu cháo, để một lúc cũng hơi nguội đi, cho nên ăn vào cũng không còn thấy nóng.

Cả hai đến công ty sớm mười phút, Bạch Nguyệt Quang giới thiệu Thời Trạch với một cô gái xinh đẹp tầm ba mươi tuổi mặc đồ công sở trang điểm nhẹ:

“Chị Tô, đây là thực tập sinh mà tôi mới tìm đến, cậu ấy học ngành thiết kế đồ họa ở đại học W, mấy hôm nay sẽ thay thế cho Diệp Tố. Giao cho chị nhé.”

Vừa xong anh quay qua nói với Tiểu Đáng Thương Thụ: “Chị ấy là Tô Lan, em gọi chị Tô là được.”

Tiểu Đáng Thương Thụ ngoan ngoãn chào hỏi cô: “Xin chào Chị Tô ạ.”

Tô Lan cười: “Chào em, mấy hôm nay công việc bận lắm, hôm nay em bắt đầu nhập chức luôn nhé. Bọn chị ngày nào cũng phải tăng ca đó.” Nói xong còn trừng Bạch Nguyệt Quang một cái.

Anh đưa tay đầu hàng: “Xong việc sẽ mời mọi người đi ăn cơm mà.”

Sau đó anh quay qua nói với Tiểu Đáng Thương Thụ: “Vây em qua phòng làm việc của anh chờ trước nhé.”

Nói xong anh chỉ về phía phòng làm việc của mình: “Nó ở đằng kia. Sau khi chị Tô giới thiệu mấy việc cần làm cho em xong thì chúng ta vẫn theo trình tự bình thường, ký một bản hợp đồng thực tập.”

Công ty của Bạch Nguyệt Quang tuy không lớn nhưng trang thiết bị tương đối đầy đủ, người ở các phòng ban vốn không nhiều nên mỗi người thường vô cùng bận rộn, Tiểu Đáng Thương Thụ sau khi nghe Tô Lan chỉ dẫn và giải thích này nọ xong cũng đã ba mươi phút, cậu ôm laptop của công ty chuẩn bị đi chỉnh sửa mấy tấm ảnh tương đối đơn giản. Văn phòng của Bạch Nguyệt Quang cửa được khép hờ, cậu gõ nhẹ, đã nghe tiếng anh phát ra:

“Vào đi, cửa không khóa.”

Bàn làm việc của Bạch Nguyệt Quang đồ đạc lung tung, Tiểu Đáng Thương Thụ hơi ngạc nhiên, vì trong nhà anh đồ đạc vốn rất gọn gàng, không quá bữa bọn như những người đàn ông độc thân khác, nhưng ngược lại văn phòng lại lung tung thành một mớ.

May mà biết cậu vào nên anh đã dọn bớt đồ đạc, chừa ra một chỗ trống, Bạch Nguyệt Quang đã chuẩn bị một bàn làm việc cho Tiểu Đáng Thương Thụ, thậm chí còn thân thiết chuẩn bị một ly nước để đó cho cậu.

Cậu im lặng ngồi xuống, uống một ngụm nước, cảm giác miệng cũng không còn khô khốc như vừa nãy nữa, bắt đầu mở máy tính ra làm cho xong việc được giao.

Việc được giao so với cậu khá đơn giản, sau khi làm xong cậu đã gửi cho Tô Lan ngay, sau đó không còn việc gì làm mới bắt đầu ngồi lướt web. Tiểu Đáng Thương Thụ hơi nhàm chán, nhìn về phía Bạch Nguyệt Quang vẫn đang làm việc.

Cả buổi sáng mà anh vẫn chưa ngừng tay, chỉ ngừng để uống mấy ngụm nước, đến nỗi đi WC cũng phải nhanh chân, Tiểu Đáng Thương Thụ mới cảm giác hôm qua anh tăng ca cả đêm có bao nhiêu mệt mỏi.

Cậu không có việc gì làm, cứ nhìn chằm chằm Bạch Nguyệt Quang, vậy mà cảm thấy có hơi thú vị.

Lông mày của anh thật sự rất đẹp, Tiểu Đáng Thương Thụ không biết dáng lông mày đó gọi là gì, nhưng cậu muốn hỏi xem anh có từng tỉa qua hay không. Ánh mắt anh vẫn luôn chăm chú vào màn hình máy tính, hai tay thường sẽ đánh chữ, vừa nghiêm túc vừa chăm chỉ. Tiểu Đáng Thương Thụ muốn nhìn thử xem tay anh có đẹp hay không, nhưng đã bị chồng tài liệu trên bàn che khuất.

Tiểu Đáng Thương Thụ trầm nghĩ, cậu nói một người đàn ông đẹp trai nhất là khi nghiêm túc làm việc công nhận rất đúng đắn, nghĩ xong cậu mới mở ra phần mềm bắt đầu vẽ góc nghiêng của Bạch Nguyệt Quang.

Tiểu Đáng Thương Thụ nhìn anh, rồi vẽ mấy nét, thời gian chậm rãi trôi. Sau đó Bạch Nguyệt Quang đột nhiên lười biếng duỗi eo, quay đầu liền bắt gặp ánh mắt của cậu, anh hơi trêu đùa nhìn cậu:

“Em nhìn đủ chưa?”

Tiểu Đáng Thương Thụ bị anh dọa hết hồn, chột dạ ấp úng nói: “Chưa, chưa xong.”

Bạch Nguyệt Quang phát ra một câu nghi ngờ: “Ah?”, sau đó anh nhanh chóng đứng dậy vòng ra sau người cậu, thấy được bản vẽ trên máy.

Anh vốn không có thiên phú về nghệ thuật, cho nên vẫn luôn rất ngưỡng mộ những ai biết vẽ, anh cười nói: “Rất đẹp.”

Sau đó anh kéo cậu đứng dậy: “Đi thôi, ngày đầu làm việc anh mời em đi ăn cơm.”

Tiểu Đáng Thương Thụ bị anh kéo ra khỏi cửa mới phát hiện giờ đã hơn mười hai giờ rồi, ai ăn cơm cũng đã ăn xong rồi, đặt cơm bên ngoài xong mọi người cũng đã bắt đầu ngủ trưa.

Hai người khê khàng đi ra ngoài, ra khỏi công ty cả hai mới liếc nhau nở nụ cười, mãi cho đến khi vào trong thang máy, cả hai vẫn nhin không được cười ra tiếng.

15. Chương 15

Bạch Nguyệt Quang dẫn Tiểu Đáng Thương Thụ đến một nhà hàng đồ Nhật gần đó, hai người ăn cơm xong về công ty cũng sắp muộn đến nơi.

Anh và cậu lặng lẽ quay về văn phòng, hai người lại quay qua nhìn nhau cười.

Buổi chiều công việc của Bạch Nguyệt Quang cũng vô cùng bận rộn, cậu so với anh thì rảnh hơn rất nhiều, rảnh rồi không có việc gì làm cậu liền tiếp tục vẽ Bạch Nguyệt Quang, dù sao cũng đã bị phát hiện rồi, cần gì phải che dấu lấp liếm nữa.

Bữa tối hai người đặt hàng đem đến, đặt đến hai phần cơm gà om, thừa dịp ăn cơm, Tiểu Đáng Thương Thụ hỏi anh:

“Bộ bình thường anh cũng bận như thế à?”

Bạch Nguyệt Quang: “Không đâu, chỉ bận một thời gian này rồi lại thôi.”

Lúc ăn cơm, Bạch Nguyệt Quang hỏi Tiểu Đáng Thương Thụ: “Em có muốn về nhà trước không? Anh quên mất đưa chìa khóa dự phòng cho em, nếu em muốn về trước thì cứ cầm chìa của anh này.”

Tiểu Đáng Thương Thụ liên tục xua tay: “Em sẽ chờ anh về cùng luôn.”

Bạch Nguyệt Quang hơi cúi đầu cười nói: “Biết rồi, khi em ở nhà một mình sẽ luôn tự hỏi khi nào anh trở về đúng không.”

Tiểu Đáng Thương Thụ muốn phản bác lại kêu ‘Em không có như vậy’ nhưng là ngẫm lại hình như mình giống vậy thật, nhất thời nói không ra lời, mới bắt đầu vui mặt ăn cơm.

Lúc Bạch Nguyệt Quang tăng ca, thì cậu vẫn đang tiếp tục vẽ, chờ anh làm xong hết việc cũng đã hơn mười giờ. Bạch Nguyệt Quang đứng dậy bắt đầu thu thập đồ đạc, nói với cậu: “Đi thôi, về nhà.”

Tiểu Đáng Thương Thụ à một tiếng, tiếp tục nói: “Anh Nam, em vẽ xong rồi, anh có muốn xem không?”

Bạch Nguyệt Quang liền đi qua, cúi cả người xuống, đứng sau ghế dựa khoát lên vai của Tiểu Đáng Thương Thụ xem tranh, anh nhìn bức tranh của cậu mới thấp giọng cười hỏi:

“Bộ anh đẹp trai như vậy thật à?”

Nghe thấy tiếng cười trầm thấp bên tai, Tiểu Đáng Thương Thụ cảm giác mặt mình nóng lên, cậu lập tức tắt máy tính, đứng dậy tránh khỏi anh, hơi thở gấp gấp nói: “Không có!”

Bạch Nguyệt Quang nhìn cậu giống như mèo nhỏ đang xù lông, tiếp tục cười càng lớn, không chỉ đích danh, chỉ nói: “Khi nào thì gửi cho anh đi, để anh up lên.” Sau đó mang về mặt đắc ý ôm vai cậu kéo ra ngoài.

Tiểu Đáng Thương Thụ lập tức không còn xù lông như lúc nãy nữa, nói một câu: “Hiểu rồi, ngày mai sẽ gửi cho anh.”

Trở về đến nhà đã gần mười một giờ, Tiểu Đáng Thương Thụ quay đầu nhìn Bạch Nguyệt Quang: “Anh Nam, anh có đói không?”

Bạch Nguyệt Quang vỗ bụng của cậu: “Mời ông chủ đi tắm trước, sau khi ra sẽ có đồ ăn sẵn sàng.”

Tiểu Đáng Thương Thụ vui vẻ lấy áo ngủ đi vào phòng tắm, Bạch Nguyệt Quang thấy bộ dạng cậu như vậy không nhịn được lại trêu: “Tắm rửa sạch sẽ chờ anh nha.”

Cậu vừa đổ mặt vừa tắm rửa sạch sẽ, Bạch Nguyệt Quang vui vẻ huýt sáo tìm trong tủ lạnh một gói mì sợi, bỏ thêm một chút thịt nguội rồi bỏ vào nồi nấu.

Tiểu Đáng Thương Thụ vừa ra đã ngửi thấy mùi thơm, Bạch Nguyệt Quang nhìn thấy cậu ra liền vớt mì ra bỏ vào chén.

“Tắm sạch rồi chưa?”

Tiểu Đáng Thương Thụ không trả lời lại, đi vào bếp giúp anh bưng đồ ăn ra. Hai người ngồi trên bàn ăn cơm, Tiểu Đáng Thương Thụ nói:

“Anh vừa đẹp trai lại còn nấu ăn ngon! Thích quá đi!”

Bạch Nguyệt Quang cười: “Mấy cái này toàn là đồ chế biến sẵn mua trong siêu thị, cũng đừng có nịnh nọt. Lúc vừa đi làm anh vốn không biết nấu cơm, chỉ toàn ăn đồ ăn đông lạnh thôi.”

Tiểu Đáng Thương Thụ hỏi: “Vậy khi nào thì anh học nấu cơm thế?”

Bạch Nguyệt Quang cười thâm: “Khi anh cảm giác mình mà cứ ăn thêm một ngày đồ đông lạnh nữa thì sẽ chết.”

Tiểu Đáng Thương Thụ ghen ngào không biết nói gì, bắt đầu vui đùa ăn mì.

Bạch Nguyệt Quang ăn xong liền ra xô pha lưỡi biếng ngồi xuống: “Anh nấu cơm, cũng rửa chén.”

Tiểu Đáng Thương Thụ như cậu vợ nhỏ ngoan ngoãn đi rửa chén. Đang rửa chén thì Bạch Nguyệt Quang đi đến sờ tóc cậu: “Hôm nay không phải sấy tóc nữa, khô rồi này. Đi ngủ đi, tí nữa anh sẽ vào.”

Tiểu Đáng Thương Thụ nghe cậu nói mang hàm ý khác không nghĩ ra cái gì để phản biện lại, sau đó rửa xong bát mới nhớ ra mình chưa đánh răng, mà phòng tắm cùng phòng vệ sinh lại chung với nhau, cậu đành phải ngồi trên xô pha chờ anh đi ra.”

Bạch Nguyệt Quang quần khăn tắm bước ra, liền thấy Tiểu Đáng Thương Thụ ngồi trong phòng khách tối đen chơi điện thoại, anh khẽ bước đến, đánh mạnh một cái trên vai cậu, còn lớn giọng phối hợp: “Ah!!”

Tiểu Đáng Thương Thụ bị động tác của anh dọa, theo bản năng quơ tay làm rách khăn tắm trên người Bạch Nguyệt Quang,

Hôm nay anh lại quên mang quần đùi theo, cái khăn tắm duy nhất trên người bị rơi ra cho nên cả người đều không mặc gì, mà Tiểu Đáng Thương Thụ còn sợ chết chưa đủ tử tế lấy điện thoại mở đèn flash ra chiếu lên người Bạch Nguyệt Quang.

Tiểu Đáng Thương Thụ còn không thể nói hoàn chỉnh một câu: “Anh Nam, anh sao lai...” phiền như vậy, sau đó mới thấy cả người anh không mặc gì.

Bạch Nguyệt Quang nhanh chóng nhặt khăn tắm lên che lên eo rồi chạy nhanh về phòng ngủ, cảm giác như bản thân cả ngày trôi chìm xong giờ bị chìm mỗ mỗ, thật sự xấu hổ chết đi được.

Tiểu Đáng Thương Thụ ngồi trong phòng khách, cố không để mặt đỏ tím đập, cười muốn tắt thở.

Bạch Nguyệt Quang thanh âm truyền ra: “Nhóc con, đêm tới ba cũng còn không vào thì tối nay xác định chịu nóng đến chết ở phòng khách đi. Một, hai...”

Bạch Nguyệt Quang còn chưa đếm xong, Tiểu Đáng Thương Thụ đã vội chạy đến bỏ nhào lên giường, chưa sợ chết nhào lên ngăn cho anh không đếm tiếp được, Bạch Nguyệt Quang đẩy người cậu xuống, đem thân áp ở trên, nắm cầm Tiểu Đáng Thương Thụ: “Gan lớn rồi đúng không? Hôm nay ông đây sẽ dạy cứng nên người.”

Tiểu Đáng Thương Thụ ngây ngẩn cả người, một câu cũng không nói được, không khí trong bóng đêm dần trở nên mờ ám, Bạch Nguyệt Quang cũng có hơi lúng túng, chậm rãi nằm về, nhẹ giọng nói ngủ ngon.

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Ngủ ngon.”

16. Chương 16

Cứ như vậy, Tiểu Đáng Thương Thụ bước vào tháng ngày thực tập.

Bình thường buổi sáng sẽ thức dậy cùng Bạch Nguyệt Quang, nếu như hôm đó tâm trạng tốt thì anh sẽ ngoan ngoãn dậy sớm làm đồ ăn sáng, lâu lâu cũng sẽ dậy sớm để hầm cháo nấu mì, nhưng hầu hết là cả hai sẽ chọn giải quyết bữa sáng ở tiệm ăn dưới lầu, sau đó mới đến công ty.

Gần đây công ty vô cùng bận rộn, Tiểu Đáng Thương Thụ vẫn còn là thực tập sinh cho nên lượng công việc không quá nhiều, Bạch Nguyệt Quang so với cậu thì bận hơn rất nhiều, Tiểu Đáng Thương Thụ làm xong chuyện của mình sẽ ngồi tại chỗ chơi game, vẽ tranh, bấm điện thoại, làm cho Bạch Nguyệt Quang không khỏi đổ mắt ghen tị.

Lúc Bạch Nguyệt Quang phải tăng ca, Tiểu Đáng Thương Thụ sẽ ở lại chờ cùng anh, nếu tan làm sớm sẽ ghé quán ăn, nếu muộn hơn thì sẽ về nhà nấu mì, xem như là bữa ăn khuya.

Tiểu Đáng Thương Thụ ngồi phịch xuống sofa: “Một ngày bốn bữa, em sắp béo lên rồi đây.”

Bạch Nguyệt Quang đi tới nhéo nhéo bụng của cậu: “Vẫn còn ổn chán.”

Tiểu Đáng Thụ bị Bạch Nguyệt Quang sờ bụng đến ngứa ngáy, dịch người sát góc sofa, cười đến không ra hơi, còn muốn ngăn tay anh: “Ha ha ha đủ rồi mau dừng lại hahahaha không chơi nữa đâu.”

Bạch Nguyệt Quang vừa cười vừa giữ chặt cổ chân của Tiểu Đáng Thương Thụ kéo cậu lại gần, hai chân cậu bắt đầu giãy dụa, Bạch Nguyệt Quang chồm cả người qua đè lên người của Tiểu Đáng Thương Thụ, hai tay không tự chủ giữ trò xấu xa trên người cậu, Tiểu Đáng Thương Thụ cười đến không còn sức, căn bản không đấu lại Bạch Nguyệt Quang, đành phải cố co người lại thành một cục, cuối cùng cả hai cười một mới dừng tay lại.

Tiểu Đáng Thương Thụ chớp lấy thời cơ muốn sờ lên eo của Bạch Nguyệt Quang, định chọc cho anh nhột, Bạch Nguyệt Quang tâm cơ hút một hơi, anh vốn không sợ nhột, Tiểu Đáng Thương Thụ vừa sờ eo anh, vừa ngẩng đầu nhìn thử:

“Anh không sợ ngứa à?”

Tiểu Đáng Thương Thụ vừa nãy cười như được mùa, khóe mắt có hơi ướt nước, đèn phòng khách chiếu xuống, thoát nhìn còn hơi lấp lánh, Tiểu Đáng Thương Thụ hiện giờ mắt ướt sũng, Bạch Nguyệt Quang nhìn đến mắt hồng, nghĩ xem Thời Trạch đã mấy lần khóc trước mặt anh, sau đó ma xui quỷ khiến liền cúi xuống hôn lên khóe mắt của cậu.

Tiểu Đáng Thương Thụ sững sốt, ngất quăng nói: “Anh, anh, anh Nam...”

Bạch Nguyệt Quang cũng bị hành động nhất thời của mình dọa sợ, vội vàng rời khỏi người cậu, muốn bình tĩnh một chút, hơi gấp gáp nói: “Anh đi WC một chút.”

Tiểu Đáng Thương Thụ chậm chạp rút hai tay còn đặt trên thắt lưng của anh về, nhường đường cho Bạch Nguyệt Quang, anh đứng dậy đi về phía WC, Tiểu Đáng Thương Thụ thể mà thấy bóng lưng của anh giống dáng vẻ của một người đang chạy trốn chết.

Tiểu Đáng Thương Thụ mặt hồng hồng ngồi trên sofa, cảm thấy không hiểu được bản thân đối với anh là có ý gì.

Cậu tự hỏi rằng, liệu có phải mình đã thích anh hay không?

Không thể ngăn được nhớ đến những chi tiết nhỏ trong quãng thời gian sống chung này, mỗi buổi sáng cậu thức dậy trong vòng tay của anh, mỗi buổi tối anh sẽ dịu dàng giúp cậu sấy tóc, lúc ăn cơm anh sẽ gấp đồ ăn cho cậu, có đôi khi anh sẽ vô thức nắm lấy tay cậu... Cẩn thận nghĩ lại mới thấy chỗ nào cũng đều cảm thấy mập mờ.

Cậu là người trưởng thành cho nên hiểu rõ, bạn bè bình thường sẽ không như thế, cậu chưa từng cùng người bạn nào thân mật như vậy, Tiểu Đáng Thương Thụ cảm giác bên tai phảng phất câu nói của anh ngày đó: “Hai gay độc thân ở với nhau rất nguy hiểm, đừng biết mà vẫn dám đâm đầu vào họng súng của anh đây đúng không?”

Công nhận rất nguy hiểm, bây giờ lại như chưa từng đâm đầu vào, nhưng vẫn không cách nào thoát ra được.

Quả thật là một đường đâm đầu vào họng súng.

Tiểu Đáng Thương Thụ cảm giác mặt mình nóng lên, cậu nhẹ sờ lên khóe mắt, nghĩ thầm không biết ý của anh là như thế nào nhỉ? Liệu anh có nghĩ giống mình không?

17. Chương 17

Thật ra Bạch Nguyệt Quang không có đi WC, anh nhìn hình ảnh mình gương trầm tư, chắc chắn là nghĩ đến chuyện giống hệt Tiểu Đáng Thương Thụ vừa nghĩ rồi.

Lúc đầu anh chỉ muốn đùa vài ba câu trêu chọc cậu, Tiểu Đáng Thương Thụ rất đáng yêu, lâu lâu chọc cậu một lần, mới cảm thấy rất thú vị. Không nghĩ tới sau một quãng thời gian ở cùng nhau, anh sẽ thích cậu ấy.

Bạch Nguyệt Quang không khống chế được, bắt đầu miên man suy nghĩ, nghĩ tới tên Tống Viễn kia nếu biết được chuyện này chắc hẳn sẽ tức chết luôn, nghĩ một hồi, anh không nhịn được cười ra tiếng.

So ra thì Bạch Nguyệt Quang lớn hơn Tiểu Đáng Thương Thụ mấy tuổi, khi mọi chuyện đều được nghĩ thông suốt thì trở nên dễ chịu hẳn, hiện tại cả hai người đều mập mờ, muốn tiến tới chuyện yêu đương thì cũng còn cần một cơ hội.

Ở bên ngoài, sau khi nghĩ thông, Tiểu Đáng Thương Thụ tuy rằng chột dạ không biết Bạch Nguyệt Quang có thích mình hay không, nhưng khi nghĩ thông rồi thì cũng cho qua, phỏng chừng anh cũng lúng túng, cậu tiến đến gần WC rống vào:

“Anh Nam, táo bón là bệnh phải trị, có cần em giúp gì không? Giờ em đi ngủ trước nhé.”

Bạch Nguyệt Quang nghe xong muốn đánh người.

Bạch Nguyệt Quang rửa mặt xong đi về phía phòng ngủ, điều hòa đã chỉnh tới nhiệt độ vừa phải, Tiểu Đáng Thương Thụ bọc kín người trong chăn giống như cái kén, chắc hẳn là sợ anh sẽ trả thù mà chọc lét mình.

Tiểu Đáng Thương Thụ đưa đầu ra khỏi cái kén, hai mắt lấp lánh nhìn Bạch Nguyệt Quang đang đứng ngay cửa, anh nhìn cậu nở nụ cười xấu xa, Tiểu Đáng Thương Thụ bỗng dưng cảm thấy sau lưng lạnh run, tiếp tục chui vào chăn đắp kín.

Bạch Nguyệt Quang ‘tách’ một tiếng tắt hết đèn trong phòng, cả không gian trở nên tối đen, Bạch Nguyệt Quang bước từng bước đến bên giường, Tiểu Đáng Thương Thụ không nhìn rõ động tác của anh, chỉ có thể ngoan ngoãn ôm lấy chân của mình.

Tiểu Đáng Thương Thụ cảm giác được Bạch Nguyệt Quang ghé sát vào mình, nghe thấy giọng anh cười nói: “Được, bây giờ đến bệnh viện ngay đây.”

Tiểu Đáng Thương Thụ nghĩ thầm, không biết anh tính toán làm gì tiếp nhỉ? Giây tiếp theo, cả người đều bị nhấc dậy, Bạch Nguyệt Quang cách lớp chăn ôm lấy cả người cậu, không chỉ ôm mà anh còn nhẹ nhàng lưng lay.

Trong bóng tối, nỗi sợ hãi của Tiểu Đáng Thương Thụ đạt tới cực đại, muốn đưa tay ôm lấy Bạch Nguyệt Quang, nhưng hai tay đều bị bọc kín trong chăn không tài nào nhúc nhích được, Tiểu Đáng Thương Thụ cuối cùng mới thấm được sâu sắc câu nói mua dây buộc mình.

Bạch Nguyệt Quang ôm lấy Tiểu Đáng Thương Thụ khẽ cười một tiếng:

“Xin tha đi, nếu em xin tha anh sẽ thả em xuống.”

Tiểu Đáng Thương Thụ nghe được tiếng cười của anh, trong lòng cảm thấy hơi ngứa ngáy, nhẹ nhàng nhỏ giọng xin tha: “Xin anh đó.”

Bạch Nguyệt Quang vui vẻ hơi nâng Tiểu Đáng Thương Thụ lên một cái, Tiểu Đáng Thương Thụ hoảng sợ la lên một tiếng: “Á!”

Sau đó anh mới đặt cậu xuống giường, nói: “Yên tâm đi, anh đây nói chuyện giữ lời.”

Tiểu Đáng Thương Thụ cảm giác cả người lâng lâng như đang nằm mơ, nhưng điều khiến cậu càng cảm thấy ảo diệu hơn, đó là Bạch Nguyệt Quang cúi xuống đặt trên trán cậu một nụ hôn.

Rất nhẹ, nhưng cậu biết đó là một cái hôn, một nụ hôn đúng nghĩa, không phải là bắt ngờ.

Tiểu Đáng Thương Thụ kinh ngạc “A?” một tiếng.

Bạch Nguyệt Quang khẽ cười, sờ sờ cằm cậu, Tiểu Đáng Thương Thụ lại tiếp tục trừng mắt, Bạch Nguyệt Quang thành công cướp lời của cậu, cười nói: “Không phải em kêu đi bác sĩ à? Không cần đâu hôn một cái là được rồi.”

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Em...”, Bạch Nguyệt Quang vốn không cho cậu cơ hội mở miệng, còn chưa nói xong đã bị câu “Ngủ ngon.” mang theo ý cười chặn lại.

Cứ như vậy Tiểu Đáng Thương Thụ nằm trần trọc trên giường, ngủ không được. Bạch Nguyệt Quang cũng không ngủ, anh giả vờ nhắm mắt ngủ, ôm lấy Tiểu Đáng Thương Thụ vùi vào lòng mình, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu vài cái. Vì vậy cậu không dám nhúc nhích một chút nào.

Ngày hôm sau, Bạch Nguyệt Quang dậy trước Tiểu Đáng Thương Thụ, anh nhìn cậu đang ngủ say trong lòng mình, rồi cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cậu một cái, sau đó dời tay xuống néo néo thắt lưng của cậu. Tiểu Đáng Thương Thụ còn đang mơ đẹp, sau đó bị động tác này làm cho tỉnh giấc, nhìn thấy Bạch Nguyệt Quang tim đã muốn vọt lên thành thịch, anh ôm lấy cậu, cười hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Tiểu Đáng Thương Thụ mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn anh, Bạch Nguyệt Quang đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve dưới mắt cậu, dù đã biết nhưng vẫn cố hỏi: “Sao lại có quầng thâm thế này? Ngủ không ngon sao? Còn trẻ mà đã bị mất ngủ rồi à?”

Tiểu Đáng Thương Thụ vội vã biện giải: “Em,em...”

Nhưng Bạch Nguyệt Quang vốn không cho cậu cơ hội, lập tức từ trên giường đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, vừa đi vừa nói: “Em ngủ tiếp chút nữa đi, ăn sáng hôm nay sẽ làm cho em thêm một quả trứng, coi như bồi bổ dinh dưỡng.”

Sau đó anh rửa mặt chuẩn bị đi làm đồ ăn sáng.

Tiểu Đáng Thương Thụ nằm trên giường thở hổn hển, dùng chăn trùm kín đầu,

18. Chương 18

Tiểu Đáng Thương Thụ thật sự là sâu muốn chết, Bạch Nguyệt Quang không nói thích cậu, cũng không nói không thích cậu.

Thời điểm cậu muốn hỏi thử một chút, xem Bạch Nguyệt Quang rốt cục có thích cậu hay không, là anh sẽ luôn ngắt lời cậu làm hết dũng khí để hỏi ra miệng.

Bạch Nguyệt Quang cuối cùng có thích cậu hay không đây.

Mỗi ngày trôi qua đều càng mờ mịt, Bạch Nguyệt Quang rảnh rỗi sẽ đùa giỡn cậu một chút, thỉnh thoảng còn hôn mặt cậu nữa.

Vậy ý anh rốt cục là sao đây?

Nhưng mà không thể phủ nhận rằng Tiểu Đáng Thương Thụ rất thích tình trạng như bây giờ, cả hai đều rất ung dung thoải mái.

Cậu ngày càng ham muốn được cùng anh trải qua cuộc sống hàng ngày.

Tiểu Đáng Thương Thụ đếm thử, còn có ba ngày sẽ đến lễ khai giảng, khai giảng xong cậu sẽ phải về trường, sau đó cũng sẽ không còn lý do gì để liên quan đến anh nữa.

Khiến người ta phát sầu thật sự.

Thứ bảy, Tiểu Đáng Thương Thụ và Bạch Nguyệt Quang ngồi phịch trên sofa xem phim điện ảnh, bữa trưa đặt pizza mang đến.

Thời điểm Bạch Nguyệt Quang đang cầm giấy giúp cậu lau đi phô mai dính trên khóe miệng thì chuông cửa vang lên.

Bạch Nguyệt Quang xỏ dép tự giác ra mở cửa, Tiểu Đáng Thương Thụ thấy sắp có khách đến liền vội vàng ngồi nghiêm chỉnh lại, còn dọn dẹp lại bàn một chút.

Bạch Nguyệt Quang nhìn người trước mặt quần áo gọn gàng chau chuốt có hơi kinh ngạc: “Tổng Viễn?”

Tra Công nhìn Bạch Nguyệt Quang cười: “Anh Nam, hôm nay em đến để đón Thời Trạch.”

Bạch Nguyệt Quang trầm nghĩ xem đây lại là cái chuyện máu chó gì, nhớ lại hình như lần trước cũng như vậy, tuy rằng phương thức khác nhưng kết quả vẫn như nhau.

Tiếng của Tiểu Đáng Thương Thụ từ trong nhà truyền ra: “Anh Nam, là ai thế? Có cần em vào phòng tránh mặt một chút không ạ?”

Tra Công nghe giọng điệu thân thiết giống giọng của Tiểu Đáng Thương Thụ liền cảm thấy kì quái, Tiểu Đáng Thương Thụ đã kéo hắn vào danh sách đen, hai người họ hoàn toàn không còn một mối liên hệ nào, hắn hỏi bạn bè xung quanh Bạch Nguyệt Quang mới biết hiện tại anh đang sống cùng một cậu bé trẻ tuổi.

Tra Công trong nháy mắt liền biết người trong nhà nhất định là Thời Trạch, sau đó trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác quái dị.

Hắn đầu đầu tự hỏi hai người đó sao mà lại sống cùng nhau được?

Nhưng cuối cùng có thể tìm được Tiểu Đáng Thương Thụ là được rồi,

Bạch Nguyệt Quang tìm dép lê cho Tra Công, sau đó nói với Tiểu Đáng Thương Thụ: “Không cần đâu, là tìm em đó.”

Tiểu Đáng Thương Thụ vừa hỏi: “Là ai vậy?” sau đó chạy về phía cửa ra vào.

Tra Công đứng ở cửa nhìn Tiểu Đáng Thương Thụ, trong ánh mắt thể mà lại toát ra một cảm giác thâm tình, hắn từng bước đi về phía Tiểu Đáng Thương Thụ: “Thời Trạch, theo anh về nhà đi. Anh đến đón em đây.”

Tiểu Đáng Thương Thụ nhẹ nhàng lùi về sau: “Học trường, anh muốn làm gì?”

Tra Công mang vẻ mặt hối hận: “Anh đã suy nghĩ cẩn thận một vài việc.”

Bạch Nguyệt Quang thoáng nhìn qua Tiểu Đáng Thương Thụ, ở góc khuất Tra Công không nhìn thấy mà lộ ra một nụ cười lưu manh, sau đó nói với họ: “Hai người vào phòng khách nói chuyện đi. Tôi đi ép chút nước dưa hấu cho mọi người.”

Nụ cười này ngược lại an ủi Tiểu Đáng Thương Thụ không ít, hình như chỉ cần có anh ở đây sẽ không còn sợ hãi điều gì nữa.

Tra Công cũng cảm nhận được bầu không khí lúng túng, may mà Bạch Nguyệt Quang tự giác đi vào trong bếp, để lại không gian riêng cho cả hai người họ.

Tra Công nhìn Tiểu Đáng Thương Thụ giống như chạy trốn mà đi vào phòng khách, sau đó cậu ngồi xuống sofa có chút khó chịu mà nhìn hắn.

Tra Công cảm giác năm đó hắn thích Tiểu Đáng Thương Thụ có thể là vì ánh mắt ướt át của cậu, khiến người ta cảm thấy muốn bảo vệ và nâng niu, nghĩ tới đây Tra Công mới thấy chính mình rất khổ nạn, ở cùng với Thời Trạch mà lại không quên được Bạch Nguyệt Quang.

May mà hắn đã suy nghĩ cẩn thận, may mà vẫn chưa quá muộn.

Tra Công lấy nhẫn ra, quỳ một chân xuống trước mặt Tiểu Đáng Thương Thụ:

“Hãy tha thứ cho anh, Thời Trạch, cùng anh về nhà nhé. Người anh thích là em.”

19. Chương 19

Tiểu Đáng Thương Thụ cảm giác thế giới này giống như một trò cười trào phúng.

Lời hứa hẹn một tháng trước mà cậu vẫn luôn chờ mong giờ đây đang ở trước mắt, thế nhưng hiện tại cậu chỉ có một cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Ngày đó, cậu chờ mong điều này biết bao nhiêu, thì bây giờ lại càng sợ hãi bấy nhiêu.

Cậu không cần. Một chút cũng không.

Tiểu Đáng Thương Thụ nhìn Tra Công đang quỳ trước mặt mình, cố gắng nhẹ giọng từ chối: “Học trường, em đã không còn thích anh.”

Tra Công có chút bối rối, hắn vẫn tưởng rằng chỉ cần mình cúi đầu, xin lỗi đáng hoàng thì Tiểu Đáng Thương Thụ sẽ trở lại bên cạnh hắn.

Ngữ khí của hắn có hơi dồn dập: “Em đừng tức giận nữa được không? Trước kia đều là lỗi của anh, sau này anh sẽ chỉ thích mình em. Em tin anh một lần nữa được không?:

Tiểu Đáng Thương Thụ bối rối lắc đầu: “Em không có lừa anh, em nói thật đấy.”

Tra Công lại nói: “Em vẫn còn giận anh đúng không?”

Tiểu Đáng Thương Thụ khóc không ra nước mắt: “Không phải.”, sau đó cậu thoáng cúi đầu: “Em đã có người mình thích rồi.”

Tra Công dù sao cũng là Tra Công, ở phương diện tình cảm rất có nghề, dùng tốc độ ánh sáng liên tưởng đến giọng điệu thân thiết của Tiểu Đáng Thương Thụ và Bạch Nguyệt Quang, trong lòng liền cảm giác quái dị.

Tra Công đứng dậy giữ lấy ót của Tiểu Đáng Thương Thụ muốn cúi đầu xuống hôn, Tiểu Đáng Thương Thụ không ngờ rằng Tra Công sẽ làm loại chuyện này, nhất thời tay chân luống cuống, Tiểu Đáng Thương Thụ vừa đẩy Tra Công vừa nghiêng đầu, Tra Công nắm lấy cằm của cậu, Tiểu Đáng Thương Thụ không chịu nổi hừ hừ thành tiếng, sau đó vung tay của hắn ra, lớn tiếng cầu cứu: “Anh Nam!”

Bạch Nguyệt Quang từ phòng bếp vọt ra nhanh như chớp, đẩy mạnh Tra Công ra, sau đó kéo Tiểu Đáng Thương Thụ về phía mình, anh nhìn về phía Tra Công: “Tổng Viễn, cậu muốn làm gì?”

Tra Công cười thâm: “Mẹ nó anh còn hỏi tôi muốn làm gì? Các người xem tôi là thằng đàn đúng không?”

Ánh mắt của Bạch Nguyệt Quang chợt lạnh xuống, âm thanh cũng mang vài phần khí lạnh: “Cậu đừng quên rằng cậu và em ấy đã chia tay rồi.”

Tra Công muốn tiến lên nắm tay của Tiểu Đáng Thương Thụ, mới phát hiện cằm của cậu vừa rồi bị hắn nắm đến đỏ tấy, hắn vừa di chuyển thì Tiểu Đáng Thương Thụ cũng nhanh chóng trốn ra sau lưng của Bạch Nguyệt Quang, anh cảm giác được động tác của cậu nên đưa tay nắm chặt lấy tay cậu.

Tra Công cao giọng: “Mẹ nó, anh xem tôi là thằng đàn đúng không?” nói xong liền giương quyền muốn đánh Bạch Nguyệt Quang.

Bạch Nguyệt Quang gắt gao không chế cổ tay của hắn, trầm giọng nói: “Tôi vốn không muốn đánh cậu, mẹ nó nhưng cậu thật sự là một thằng đàn độn, dùng não nghĩ rõ ràng đi được không? Hai người đã chia tay rồi, cậu ấy bây giờ có ra sao cũng không liên quan gì đến cậu.”

Tra Công hơi mờ mịt nhìn anh, Bạch Nguyệt Quang nở nụ cười châm chọc: “Tôi tưởng cậu chỉ có tật lẳng nhăng, hiện tại mới biết mẹ nó cậu còn học thói cưỡng bức người khác? Cút đi!”

Tra Công cũng kinh ngạc với hành động bộc phát của mình, hắn chỉ lẳng nhăng, hắn vốn không phải người xấu, hắn không nghĩ đến bản thân sẽ làm ra chuyện như vậy, hắn thấy cằm của Tiểu Đáng Thương Thụ hồng hồng. Hắn cảm thấy cậu sẽ không tha thứ cho hắn nữa, hướng hồ bản thân hắn còn làm cho cục diện lâm vào tình trạng xấu hổ như thế.

Tiểu Đáng Thương Thụ đi ra từ sau lưng của Bạch Nguyệt Quang, dùng giọng nói rất nhỏ nhưng lại rất kiên quyết: “Học trưởng, anh về đi. Chuyện của chúng ta đã chấm dứt rồi.”

Tra Công như người mất hồn không biết đã ra khỏi cửa nhà Bạch Nguyệt Quang bằng cách nào.

Bạch Nguyệt Quang nhìn bàn tay đang nắm lấy mình của Tiểu Đáng Thương Thụ hơi run rẩy, anh nghiêng người ôm chặt cậu vào lòng, Tiểu Đáng Thương Thụ áp mặt lên vai anh: “Anh Nam, sao em lại muốn khóc thế này.”

Nói xong liền nhẹ giọng cười một tiếng: “Sao lại như thế nhỉ?”

Tay Bạch Nguyệt Quang đặt ở lưng cậu nhẹ nhàng vuốt ve, không nói lời nào, anh cũng không biết phải làm gì để an ủi cậu.

Giọng Tiểu Đáng Thương Thụ hơi nghẹn ngào: “Lần trước em đã nói rằng mình không còn thích anh ta nữa.”

Bạch Nguyệt Quang cảm giác tim hơi nhói lên: “Vậy em vẫn còn thích tên đó sao?”

Tiểu Đáng Thương Thụ ôm chặt eo của Bạch Nguyệt Quang: “Không còn, nhưng tại sao anh ta còn đến tìm em làm gì chứ.”

Bạch Nguyệt Quang nghiêng đầu hôn lên trán cậu: “Không thích anh ta, thích anh được không?”

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Ah?” một tiếng.

Bạch Nguyệt Quang hơi kéo ra khoảng cách giữa hai người, nhẹ nhàng hôn lên môi của Tiểu Đáng Thương Thụ.

Đây là một nụ hôn mang ý nghĩa nghiêm túc, dù cho chỉ là một cái hôn lướt qua, nhưng cũng đã khiến Tiểu Đáng Thương Thụ mềm nhũn.

Sau khi kết thúc cái hôn, Bạch Nguyệt Quang nhìn thẳng vào mắt cậu: “Thích anh được không? Anh thật sự rất thích em.”

Tiểu Đáng Thương Thụ ôm chặt lấy Bạch Nguyệt Quang: “Được. Thích anh.”

Sau đó khoe miệng không kiềm được giương lên: “Làm sao đây, bây giờ em muốn khóc thật rồi này.”

Tiểu Đáng Thương Thụ đẩy anh cùng mình ngã xuống sofa, sau đó vươn tay ôm chặt lấy thắt lưng, vùi đầu vào trong ngực anh.

Bạch Nguyệt Quang nhìn tư thế như đang làm nũng này, dịu dàng đưa tay vuốt ve lưng cậu.

Giọng nói rầu rĩ của Tiểu Đáng Thương Thụ từ trong ngực phát ra: “Anh ta có phải cũng gọi anh là ‘anh Nam’ hay không?”

Bạch Nguyệt Quang cười hỏi: “Đúng vậy, em có muốn sửa lại hay không?”

Tiểu Đáng Thương Thụ cọ cọ trước ngực anh: “Sửa thành cái gì bây giờ đây?”

Bạch Nguyệt Quang cười: “Em thích là được.”

Tiểu Đáng Thương Thụ hai mắt đầy sương vươn đến gần trước mặt Bạch Nguyệt Quang, nhẹ nhàng cắn một cái lên cằm anh: “Anh Nam Nam.”

Bạch Nguyệt Quang cúi đầu hôn xuống hai tai đỏ bừng của Tiểu Đáng Thương Thụ, sau đó cười nói: “Được.”

Tiểu Đáng Thương Thụ: “Anh Nam Nam?”

Bạch Nguyệt Quang: “Anh ở đây. Cho dù là hiện tại hay tương lai, anh vẫn luôn ở đây.”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-nguyet-quang-cua-tra-cong-khong-chiu-dien-theo-kich-ban>